

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXV.

ВЕРЕСЕНЬ — 1975 — SEPTEMBER

ч. 237

ІАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

Victor Zwetkow
6465 — 43 Ave., Apt. 1
Montreal 410, Que.

в США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J., 08525

I. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warren, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5302 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

в Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

в Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England

в Австралії:

S. Krywolap.
Box 1586 M.
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: Ю. КРИВОЛАП

Редакція Колегія.

Адреса ЦК ОДУМ-у:

O. D. U. M.

221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, U.S.A.

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: G. KRYWOLAP

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата — 12 чисел

У С.Ш.А., у Канаді і в Україні 6.00 доларів
Ціна одного примірника: 60 центів

в Австралії 4.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 40 центів

в Англії і Німеччині 4.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 40 центів (америк.)

в усіх інших країнах Європи 3.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 30 центів (америк.)

в усіх країнах Південної Америки 2.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 25 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.
За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupons), на суму 25 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: М. Ситник, О. Доріченко, Діма — Поезії.
А. Галан — Шляхом найбільшого спротиву. І. Качуровський — Камінний берег. В. Вакуловський — Одумівські зустрічі. Д-р А. Лисий — Для чого ми. І. Макарик — Українсько-японські взаємини. З одумівського життя і праці. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

Михайло СИТНИК

МІЙ БАТЬКО

I

В прихмурених очах сувора ласка,
Під вусами усмішка потайна,
І кожне його слово, кожна казка
Із пам'яті-криници вирина.

Мене любив, немов би без любови —
Без поцілунків, теплих обіймань,
Свою любов і жертвенність, без слова,
В мое життя вливав він, без вагань.

У пам'яті моїй — глибокі надра,
А в них — багатство давньої весни,
Та я подам лише маленькі кадри
Батьківської любові. Ось вони:

...На полустанку хижак завірюха.
Мороз. Чекання. І по тілі дрож.
Він обгорнув мене своїм кожухом,
Хоч мав я на собі кожух також.

Мені і тепло і соромнувато,
Адже — школяр я, а не дитинча,
Але я не насмілювався сказати,
Що вже, мовляв, нагрівся, вистача.

...Вантажили зерно біля машини:
На перехресті рук мішок несем,
Несем разом, та важчу половину
На себе батько звалює усе.

І ніяково знов мені, бо ж м'язи —
Це ж не ганчірка у 17 літ:
Я б легко й два мішки підняв відразу,
А може підійняв би й цілий світ.

...Нас зупинила давня трухла кладка
Через глибоку і шумну ріку,
І треба ж батьку перейти спочатку,
Щоб певно було йти по ній синку.

...Ми за столом. Нам подає матуся
Що Бог послав: і м'ясо й хліб, і сіль.
Він непомітно якнайбільший кусень
Перекидає у мою таріль.

II

...Таких багато кадрів призабутих,
Ось ще один, що в серці не замерз:
Як харч він ніс мені до Інституту,
Здолавши пішки 38 верст.

І треба вже призватись до останку:
Часом стидався свого батька я:
Одного разу на перерві ранком
Була зі мною дівчина моя.

Вона — таке розніжене дівчатко
В новім уборі, в пудрі і духах,
А він — в подертих чоботях і латках,
Із хрестиком столітнім на грудях.

Мені б тоді — крізь землю провалитись,
Вона ж сміялась: "Ето твой атец?"
— Ні, я, , того... гм... я підлогу мити
Найнявсь, — сказав він. Я стояв, як мрець.

Маленька павза. Серце стало ніби...
Не втерпів я: "Мій батечку, здоров!"
Поцілувались, і запахли хлібом
Його вуста, його чудна любов.

III

...Війна. І плач матусі. Виряджання
Мене на фронт, а на пути — гроза...
Я вперше тоді бачив, при прощанні,
Як виглядає батьківська слізоза.

— Прощай, синок! Іди. Хай Бог — з тобою!
Ні, сядем — на дорогу — для удач...
Ну, йди, а я ще трошечки постою.
Чого, Михайлє? Заспокойсь, не плач.

— Візьми ось із собою, сину, хрестик,
Його ще дід твій змалечку носив,
І ти його повинен всюди нести,
Щоб хрестик цей дістав колись твій син.

І я пішов. Я оглядавсь, удосталь
Не надивившись на свій кревний світ,
І довго ще виднілась рідна постать,
Яка, мов прикипіла до воріт.

IV

...Пройшли літа незбагнено і скоро,
На чужині виношу ю журу...
Його застрілив мій, котрийсь там, ворог,
Десь — пишуть — за містечком у яру.

А я чомусь живу — із ласки смерти,
Хоч я тепер життя віддати готов —
За чоботи його оті подерти
І за його розстріляну любов.

ДОНЬКА

У мене є неоцінений вірш
Із заголовком вдалим в ньому — Інна, —
Найкраща з рим до слова Україна,
Моєму серцю над усе миліш.

Та я той вірш не можу прочитати
І вивчити напам'ять — темна ніч...
А на стіні з докором Божа Мати,
Яку я бачу в темряві без свіч.

...Рости, дитя!... Мій вірше нескупий,
Іди в життя, що повне щастя й світла,
Лише на квітку ту не наступи,
Яка тобі в моєму серці квітла.

1953

НАДВЕЧІР'Я НА ОЗЕРІ

Очерет зеленими шаблями
Розсіка тумани навісні,
Місяця химерна жовта пляма
На зірчатім неба полотні.

Ситняку густого мокрі стріли
Ціляться кудись в небесну даль,
Чи на сонну качку, що злетіла
Із свого таємного гнізда.

Ще не ніч, а вже вляглась тиша,
На велику радість рибаку.
І вода нерівномірно диші,
Пару піднімаючи легку.

Кидається риба між лататтям
І хитає кущ лапишику,
Обнялися явори, як браття,
Вітами на самім бережку.

Озера розправилася долоня,
Хвилями натруджена за день,
А маленький човен на припоні
На чиєсь кохання довго жде.

1956

МАТІОЛИ

Як вечір опускає чорні поли
Свого убору — з зоряних світл, —
Розплющаються сині матіоли
На грядочках, під вікнами хатин.

І дивляться вони, немов уперше,
На зорі, що мов рибки золоті,
Невинно попадають в хитрі верші
Наставлених хмарин на їх путі.

І дивляться жадібно і привітно
На цей казковий вечоровий світ,
На вогни, що миготять у вікнах,
На дівчину, що вийшла до воріт.

На двері, що без скрипу відчинила
Чиясь уміла і міцна рука,
І на уста, що мов до лету крила,
Можливо вперш, розкрились в юнака.

Хай вечір низько опускає поли.
Любов видюща навіть і без зір,
Коли так п'янко пахнуть матіоли
І щастю молодих немає мір.

Лютий, 1957

**

Мов на сповідь, огорнула ніч
Грішний світ наш зоряною ризою,
І літа, мов недогарки свіч,
Кадять мертві нам димками сизими...

Хай це буде казка, а чи міт,
(Думається зовсім не про те мені)
Я угледів папороті цвіт,
Дякуючи довголітній темені.

В час, коли навколо темнота
І дороги хтось нам хижо плутає, —
Наче сяйво Боже, розцвіта
Папороть над віковим Славутою.

Гляньте, он на овіді зірниць,
Навіть колір ясно вже окреслений:
Синь небес і золото пшениць,
Звиті серць тугими перевеслами.

1957

КИПЛЯТЬ ПІВОНІЙ

Важучий день — суха колода —
Згора на життєвім сліду.
На клюмбах, як на сковородах,
Киплять півоній в саду.

І тоскно тліє на пелюстках
Іржаво-чорний ніжний джміль,
А біла хмарка, ніби хустка,
Яку наскрізь прогрізла міль.

Хоч день п'яніє й важко диші —
Сннуються променів нитки,
Якими сонце хоче вишисть
Ту хмарку-хустку залюбки.

Немає жайворонка в небі
І занімів співучий став,
І вітру невидимий гребінь
Не чеше чуба в'ялих трав.

Однак я радуюся дніві,
Що загляда в мое вікно.
Киплять півоній рожеві,
Мов чаші сповнені вином.

Анатоль ГАЛАН

ШЛЯХОМ НАЙБІЛЬШОГО СПРОТИВУ

Перша осіння забава була в повному розпалі, коли Євген і Таня, ледве знайшовши паркувальне місце для авта, увійшли до клюбної залі.

Танцювальна музика, в якій переважали негритянські мотиви, ляскотіла у вухах. Пари крутилися, присідали, били себе руками по стегнах, щось вигукували від повноти переживань... Серед танцюючих тяжко було розібрати, хто до якої статі належить. Однакові штани, а, головно, однакове довге волосся при молодих обличчях стирали грань між хлопцями й дівчатами, робили єсіх наче одностатевими. Правда, було досить бородатих, і з цими уже не було сумніву.

Євген і Таня сіли біля вільного столика збоку, замовили собі перекуску. До них підійшов іхній давній приятель Джордж. Колись він був Юрком, але тепер він зовсім замериканізувався й навіть сердився, коли його кликали тим невживаним тут ім'ям.

— Таню, ходімо, потанцюємо!

— Дякую, я маю партнера.

— Так це ж твій постійний, а я новий...

— Який ти новий? Ти старий, себто, молодий дід.

— Ні, буду ходити прилизаним, як твій Євген.

У Джорджа таке довге волосся, що він мусів перев'язати його стьожкою, аби не розлітaloся на всі боки. Бороду Джордж мав також, але вона йому "не вдалася", була ріденька й клинувата, як у китайця.

— Не розумію, — сказала Таня, — для чого хлопці себе спотворюють, для чого їм ті дурні бороди. Дивиця й не розбереш, чи йому двадцять п'ять літ, а чи всі сорок...

— Мода! — коротко відповів Джордж.

— А якщо б видумали моду ходити на чотирьох замість двох, ти б також пристав на це?

— Ну, Таню, для чого вдаватися в крайність?

— А твій погляд не крайність?

— Ні. Бо нас — мільйони.

Таня похитала гарною, зачісаною "під "хлопця", голівкою.

— А, власне, існуванню тих "мільйонів" спільнота має завдячувати нам, дівчатам. Якби ми не ставились до того поблажливо, якби категорично заявили хлопцям: ідіть, поголіться й не лізьте до нас з ідіотськими бородами! Як би любісінко вся патлато-бородата братія набрала людського вигляду. Чи не так?

Хлопці мовчали. Джордж — з почуття власної гідності перед самовпевненим дівчам, а Євген тому, що він був не так давно патлато-бородатий, але на вимогу Тані скорився й залишив все це (не без жалю!) в перукаря.

Справді, дівчина може багато зробити. Ось і в Євгена був "заскок", йому раптом набридло вчитись, і він цілий рік ганяв по місту на таксі,

заробляючи цим собі на життя. Та ось на його шляху стала Таня — з недівочим характером, хоч і ніжна, хоч і з нахилом до романтики... Вона сказала:

— Глянь на себе збоку, Євгене. Ти ж недоучка, візник. Тобі кожний дурень може крикнути: "Ей, ю!" і ти мусиш під'їхати, шанобливо відчинити двері таксі, щоб той дурень заліз, і везти, куди він схоче. Для чого тобі це? Адже ще два роки навчання і — за тобою каледж.. .

— Так, а тоді ще два роки спеціалізації, — похмуро відповів Євген.

— Ну, љо з того? Тобі ж не тридцять, а тільки 22. Кожна молода людина дістає якийсь фах на 26-27 році життя, і ти не гірший за них.

Євген "здав позиції". Поголився, причепурився, знову взявся за навчання.

— Ну, що ж, — сказав колишній Юрко, а теперішній Джордж, — я бачу, що нам треба підсилити настрій, бо вже починаються якісь панаходні розмови...

— Як це "підсилити настрій"? — спитала Таня.

— Ну... замовити того, що гріє душу...

— Євген не п'є! — твердо сказала Таня.

— О! Вже й не п'є? Ну, то ми будемо пити, а ви дивитись. Зараз я запрошу сюди свою дівчину...

Дівчина, американка Триша, була гарненька й дуже молода, не більше 18 років, одягнена в міні-спідничку й прозору блюзку, під якою не було нічогісінко. Таня нервово пересмикнула плечима, але стрималась від будьяких зауважень.

Джордж і його подружка пили віскі "порядком змагання" — хто кого переп'є. Таня і Євген обмежилися содовою водою.

— Ну, а тепер потанцюємо, — сказав дещо захмелілій Джордж. — Пішли, Тришо!

Трохи згодом, Таня сказала:

— Щось мені не до смаку ця забава. Може, Генику, поїдемо додому?

— Як хочеш. Мені однаково.

Але вони не поїхали, бо якраз нагодилися нові приятелі, молода, щойно одружена, пара Велігорських. Андрій Велігорський працював інженером-електроніком, дружина викладала еспанську мову в каледжі. Обоє були веселої вдачі, життєрадісні й балакучі, вони мимоволі передавали свій настрій оточенню.

— Ну, то як, Євгене, гризеш граніт науки далі?

— Гризу...

— Догризай до кінця! Нема в цьому особливої приємності, але ж треба. В американських умовах на сяк-так не проживеш. Тут не зважають на те, що ти "пройшов університет", але мусиш показати свої знання на практиці, мусиш вирізнятися чимось навіть серед освіченої маси. Розумієш?

— Тобі добре, — сказав дещо роздратовано Євген, — що ти від самого початку навчання мав певне покликання, в даному разі до інженерії. А коли я й досі ні на чому не спинився? Коли мене не приваблює жодний фах?

— Ну, в такому випадку трудно радити. Але пошукай у своїй душі чогось, що відповідало б твоєму бажанню, бож людина, яка нічим не цікавиться, дорівнює... зерові.

Музика грала далі. Спітнілі пари поверталися до столиків, обмахуючись хусточками. Раптом серед залі створився якийсь рух, ті, що сиділи, повставали і, витягнувши ший, зазиралі, бажаючи довідатись, що саме скоїлось. Виявилося, що якась дівчина знепритоміла. Вона лежала на підлозі, бліда, як мармур, із закритими очима.

— Лікар! Чи є тут лікар?

Та лікаря не було. Хтось догадався близнути холодною водою на обличчя непритомній, та від цього їй не полегшало.

— Амбулянс! Викличте амбулянс! — почулись первові голоси.

Тим часом навколо йшли розмови:

— У неї хворе серце. Це вже не перший приступ. Їй не можна було так довго танцювати.

Амбулянс приїхав досить швидко, але... спізнився. Євген почув з уст лікаря коротке страшне слово "дед" і зауваження:

— Якби при цій був лікар, або хоч хтось досвідчений у таких справах, тоді можна було б її урятувати...

Від того вечора наче якась блискавка пронизала Євгенове ество. Ось вона, ота невловима, а тепер усвідомлена мета. Правда, шлях до неї забере вже не чотири, а шість років, але, як кажуть справа варта заходів. І Євген не буле грошоробом, трудно-доступним фахівцем. Його не стосуватиметься анекдотичне звернення:

"Вітаємо ДОРОГОГО доктора!"

Батьки розповідали, що в тій далекій, незнаній Україні навіть за совєтських часів лікар був другом хворих і ніколи не ставив насамперед заробітку, як тут. Працювати! Працювати наполегливо, відкинувшись набік зневіру, втому і всякі інші фокуси...

— Про що ти думаєш, Генику? — спітала Таня.

— Думаю про те, що в житті завжди треба йти шляхом найбільшого спротиву, не вибираючи легких стежок.

Минуло вісім літ. Уже Євген має два роки лікарської практики, вже їх з Танею веселить ясноголовий трьохрічний хлопчик Славко. Але немає спокою в Євгеновій душі.

— Що я знаю? Пересічний лікар, який приписує таблетки за усталеними формулами й числами, слухає через стетоскоп серце, розрізняє там не-нормальні шуми. А де ж майстерність, "мистецтво фаху", про яке згадував колись інженер Велігорський? Ні, хлопче, не задирай покищо носа дотори, не думай, що вже все досягнуто".

Безліч спеціальних медичних книжок і журналів було в Євгеновій бібліотеці. Добре, що він володів, крім англійської, ще й німецькою та фран-

цузькою мовами, і про найновіше в медицині дозвідувався з оригінальних видань. Іноді навіть терпелива Таня не витримувала.

— Генику, чи не міг би ти трохи скоротити своє читання? Та ж я тебе майже не бачу за тими книжками...

— Вибач, Таню, але я взявся за гуж... Мій хірургічний ніж мусить працювати з точністю до волосинки. Ти знаєш, що я й досі вправляюсь на трупах, хоч ніхто цього від мене не вимагає. Я обрав собі серцеву галузь, найтяжчу з усіх галузів, і мрію про те, що прийде час, коли буду міняти в людей серця, як зношені рукавиці. Ти кудись хотіла піти?

— Підемо до клубу. Я просто стужилася за своїми людьми, хочу поговорити про звичайні речі...

— Ну, ходімо!

У Євгена була невеличка валіза, з якою він ніколи не розставався. Таня з жіночої цікавості одного разу туди зазирнула й побачила якісь медичні інструменти, коробочки, ампули.

— Для чого ти це носиш? — спітала вона.

— Про всяк випадок. Лікар без потрібних препаратів те ж саме, що кравець без голки. Пальцем діри не зашибеш...

Лікаря Євгена Шандора недолюблювали колеги. "Що це за лікар, який біжить на кожний виклик, навіть уночі? Та ж є швидка допомога, амбулянс. А крім того, оця "безсеребреність"... Подумайте, він питає в пацієнта, скільки той заробляє, і в залежності від заробітку, бере від нього плату. Яке нам діло до пацієнтових фінансів? Потребуєш лікарської допомоги, значить, плати, скільки тобі скажуть і не прибіdnюйся. А ще та медична торба, чи валіза. Просто сміх! Блукає з нею скрізь, наче сільський фельдшер".

До Євгена доходили всі ті розмови, але він не звертав на них уваги. Хай собі плещуть язиками, від того йому ані холодно, ані гаряче.

В клубі, точніше, в барі, бо тут же в кутку залі містилась ціла батерія пляшок, були більші постійні відвідувачі, давні знайомі Шандорів. Не вилазив звідти й замереканізований Юрко. Він, правда, змужнів, ліквідував свої патлій бороду, працював десь у торговельній фірмі, але закладати родину не відважувався.

— Джордж, ти й досі в однині? — запитала Таня. — А де ж твоя любов?

— Яка любов?

— Ота гарненька, молоденька Триша...

— Молоденька? Їй уже 26 років.

— І ти з нею більше не зустрічаєшся?

— Ні. Мені таких дівчат, що міняють хлопців, наче суконки, непотрібно.

— А ти ж проповідував колись "вільне кохання"...

— Проповідував та перестав. "Вільне кохання" — це значить, чоловік з хати, а його місце вже зайняте. Не хочу я такого кохання.

Таня сміялася. Їй було приємно зустрітися з ровесниками, навіть із цим, тепер уже не таким легковажним Джорджем, з колишніми без журніми дівчатами, що в більшості повиходили заміж

і були тут із своїми чоловіками.

— А чарці не зрадив, Джордж? — поцікавився Євген.

— Чарці? Ні. Можу їй тебе почастувати, якщо дозволить Таня.

— При чому тут Таня? — Мені горілка ніколи не смакувала.

— І не бреши, докторе. Ще їй як смакувала. Пам'ятаєш...

Євген злегка почервонів і змінив тему розмови.

— Ти, Джордже, здається, кожного року буваєш в Європі. Чи міг би я тебе попросити, щоб ти мені купив...

— Усе, що хочеш, крім європейського автобуса, бо то мені не по-силі.

— Та ні, йдеться про один препарат. Ти заїди, будь ласка, до мене, я тобі дам етикетку з нього.

**

Рік за роком усе більше вдосконалювався молодий хірург Шандор. Завдяки впливовим особам у медичних колах, та їхнім рекомендаціям йому пощастило потрапити до експериментальної клініки всесвітньо-відомого хірурга Барнарда, що свого часу здивував людство своєю сміливою операцією пересадження серця. Тоді Євген забув про все, навіть листи додому писав раз на місяць. Він був добровільним і невідступним помічником славного лікаря, аби навчитись, не пропустити жодної найменшої деталі серцевих операцій. За цю, ще небачену відданість фахові, Барнард полюбив молодого колегу, охоче розкривав перед ним свої досвідом набуті "секрети".

— Наше завдання, наша мрія, — казав доктор Барнард, — домогтися того, щоб будький орган людського тіла покищо ми вміли "залатати", а в майбутньому замінити плястиковим відповідником, який ніколи не зноситься. Ось ви, колего, недавно бачили пацієнта з дірою в серці. Це в нього від народження. Ну, що? Яка тут може бути операція? Стуліти? Не годиться. Вставити плястиковий шматок? То він роз'єсть живе тіло. Значить, так і лишили, смерть покищо не загрожує, а далі — хто зна!

Доктор трохи подумав і продовжував:

— Я робив і роблю експерименти з пересадженням серця. Але це, зрештою, паліатив. Поживе людина 4-5-6 років з чужим серцем та й помре. А треба, щоб вона жила до глибокої старості. Чи досягнемо ми цього?

**

Після повернення з Європи Євгена ще більше навантажили в шпиталі. Він робив три, а то й п'ять операцій щодня, правда, нескладних. Та одного разу, обходячи щойно привезених до шпиталю хворих, Євген зауважив знайоме обличчя.

— Велігорський!

Схудла майже на кістяк людина, з неприродно близкучими очима, намагалася посміхну-

О. ДОРІЧЕНКО

МАТЕРІ

*Коли ми були маленькі —
Ми за тобою плакали, мамо,
тепер ти за нами плачеш,
як ідемо у дорогу.*

*Коли ми були маленькі,
ти нас доглядала пильно,
а ми в метушні житеїській
для тебе не маєм часу.
Тобі наші рани нюють,
тебе наше щастя тішить.
У нас уже власні діти,
що плачуть, як з дому йдемо.
Ми будемо плакати також,
як підуть вони в дорогу,
болітимут یхні болі,
втішатиме یхнє щастя.*

*Даруй, що не так, матусю,
і нам твое сонце світить,
і нам твої рани нюють...
Коли ми були маленькі —
ми за тобою плакали, мамо...*

"Контрасти"

тися, та з того не вийшло усмішки, тільки краєчок уст відхилився і жалісно затріпотів.

— Що з тобою, друже?!

— Подивись на рентген...

"Боже! Пухлина на серці. Випадок, що трапляється надзвичайно рідко. Ale яка пухлина? Якщо добраякісна, можна сподіватись добрих наслідків, а якщо..."

Євген міг би послати цього пацієнта до іншого хірурга, та цього не дозволяла професійна гідність. Для чого ж, мовляв, ти вчився? Для чого півроку сидів у європейській клініці?

— Ти нічого не маєш проти, щоб я тебе оперував?

— Ні. Якраз я хочу, щоб саме ти оперував, бо вірю в тебе. Ти не схибиш...

Операцію було призначено на третій день. Євген, як завжди, був спокійний. Трохи схвилювалася його розмова напередодні з дружиною Велігорського. Вона була у відчай і благала:

— Генику, заради нашого давнього приятelювання! Зроби все, що можеш, врятуй його, я ж без нього...

— Оксано! — сказав Євген, — ти, їй-богу, смішна. Ну, для чого ти просиш? Це ж мій обов'язок робити все якнайкраще, незалежно від того, знайомий мені пацієнт, чи незнайомий. Не хвiliюся і не хвiliю мене, бо ж і я людина. Bip, що все буде гаразд.

Операція, справді, пройшла близкуче, а директор шпиталю, старий хірург, сказав Євгенові:

— Якщо б така біда спіткала мене, я довірився б тільки вашим рукам.

І це для Євгена було найбільшою нагородою.

I. КАЧУРОВСЬКИЙ

“КАМІННИЙ БЕРЕГ”

Нова збірка поезій Бориса Олександрова

У Торонто, під фірмою Об'єднання українських письменників “Слово”, вийшла нова збірка поезій Бориса Олександрова — “Камінний берег”. Про цю збірку та про її автора радіостанція “Свобода” в Мюнхені передала в Україну 18 липня ц.р. коментар свого співробітника Ігоря Качуровського, у якому він, між ін., сказав:

“Яких тридцять років тому, чи трохи менше, Борис Олексandrів прочитав в українській газеті оголошення, що дві інтелігентні панни хотіли б наладнати листовне знайомство з двома оптимістами. Він негайно написав відповідь: мовляв, ледве чи вони знайдуть тепер жаданих оптимістів, але він пропонує натомість двох пессимістів. Ми те підписали удвох і вислали на подану адресу. Відповіді, звісно, не отримали...

Пессимізм у поезії іноді стає літературною модою, набирає форми позування — тоді він нестерпний. Але, з другого боку, як казав один поет, “немає поезії без ліричного смутку”. Висока поезія — майже завжди — якщо не є виявом найчорнішого розпачу, то принаймні несе на собі ледве відчутну, невловну тінь зажури. Цю шкалу од вітчаю до смутку можна назвати пессимізмом у літературі. Вона охоплює творчість таких поетів, як Плужник, Орест, Свідзінський... І заторкує, бодай одним крилом, багатьох інших. Я сказав би, що печаль і сум — це основний настроєвий стрижень лірики Бориса Олександрова:

Чим ти будеш по смерті: лозою, травою,
мурашкою?
Ти не зникнеш цілком, ти напевно у щось
перейдеш.
Прилетиш навесні голубою співучою пташкою
Із далеких світів, із якихось чужих узбережж.
Я не зникну також. Я прийду, завірюючи віючи,
Білобровий дідусь, на кожусі приносячи сніг.
А надійде весна — з мене стане сріблисто-
сивіючий,

Перегіркливий полин, що росте на узбіччі доріг...
Це була поезія “Перетворення” з нової збірки Олександрова “Камінний берег”.

Борис Олександров — це літературний псевдонім. Поет народився 1921 року на Київщині, вчився в Київському педінституті, якого не закінчив через воєнні події. Кінець війни застав його в Каринтії (Австрія), звідки він переїхав до Зальцбурга, де 1946 року вийшла перша збірка його поезій “Мої дні”, в основному прихильно зустрінута критикою, хоч, звичайно, найбільший розголос та успіх у літературної критики тих часів мали саме ті автори, з яких жодних поетів не

вийшло. Але це, як кажуть, інша тема... Скажу лише, що я особисто від початку нашого знайомства й першої прочитаної поезії Бориса Олександрова відчув його обдарованість. Тому було прикро, що після переїзду до Канади Олександрові майже був відійшов від поетичної творчості. Він переключився на гумористику й видав дві книжки веселих оповідань: “Свирид Ломачка в Канаді” та — продовження першої — “Любов до близького”. Це, між іншим, знане в світовій літературі явище: гумор як характерна риса письменників із пессимістичним світоглядом. У цьому випадкові можна говорити про компенсативний характер іншої творчості...

У Канаді Борис Олександрові спочатку виконував якусь малооплатну працю, але, опанувавши англійську мову, закінчив перервану колись освіту і тепер працює директором бібліотеки в окрузі Ваґн, в околиці Торонто.

Наприкінці шістдесятих років вийшла друга збірка поезій Олександрова “Туга за сонцем” — підсумок його поетичної творчості за двадцять років: якщо не рахувати перекладів, у середньому по дея поезії річно...

Однак, поява “Туги за сонцем” ознаменувала поворот Олександрова до майже залишеної ним лірики: незабаром побачила світ збірка “Коло-круг”, за нею — окремою книжкою — повний переклад одного з найпохмурніших творів, що знає світове письменство — “Реквієму” Анни Ахматової, і ось тепер — нова збірка “Камінний берег”. Зчідяки однаковому форматові та витриманому в одному стилі графічному оформленню Мирона Левицького — три щойнозгадані збірки творять чевну мистецьку єдність. Це свідчить про те, що поет свідомо йде раз назавжди вибраним шляхом у літературі. Кілька років тому я писав, що Олександрова, за мистецькими ознаками його творчості, на літературній полиці слід поставити між Сосюрою й Рильським: Від Сосюри в нього — музичність, настроєвість, дохідливість до широких читацьких кіл; від Рильського — прозорість вислову, чіткість образів, нахил до медитації — усе це у щоразу хмурнішій тональності:

На шумних зборищах, на торжищах ідей,
Де все сплелось нормально-ненормально —
Гірка моя відмінність від людей,
Гіркій мій світ, обкрайний безжально.

Хто, як, чому, навіщо це вчинив?
Диявл, Бог, чи нелюди, чи люди?

Мій світ відзвучений, і що б я не робив —
Ні Моцарта, ні Брамса не почути.

Бринять світи, вилунюють світи,
Хвилюються роздзвінною рікою.
Та не мені цей гомін золотий.
Я — наче хрест під кручею крутую.

Он, правда, є для мене ще зоря,
Мільйони зір — яка мінлива злотність!
Яка далін! Гойдаються моря,
Темніє ніч — і глибшає самотність.

Збірка Бориса Олександрова "Камінний берег" має підзаголовок: "Поезії про любов, про життя і про смерть". Ось іще одна з тих речей збірки, які виправдують таке визначення:

От. євдусіль мені замкнувся світ.
Ні гросвітку — як в зáворож циганську.
Я ждатиму тебе п'ятнадцять, двадцять літ,
Так, як Бальзак чекав графиню Ганську.

Бай ұжий час. Кружляють вітряки
Хвилин-годин, в кружінні розігнавшиесь.
Я ждатиму-чекатиму роки
І от — умру, нарешті дочекавшиесь.

А може все повернеться й не так
У дальші дні, в новій життєвій смузі?
...Скептично посміхається Бальзак
Зі сторінок “Утрачених ілюзій”.

Збірку "Камінний берег" доповнюють низка перекладів. Деякі з них здійснено на базі російськомовних чи англомовних перекладів. А школа. Бо ж цілиною для українського перекладацтва лежить неоссяжний обшир англійської та американської лірики (ледь заторкнений Мисиком, Паламарчуком та ін.). І саме Борис Олександров міг би дати нам високохудожні переклади таких поетів, як, скажімо, Едгар По або Шеллі".

DIMA

BECHA

(Із збірки "Мить")

КОМУНИКАТ

Ділового Комітету Будови Пам'ятника Лесі Українці в Торонто

Згідно з ухвалою Конгресу КУК в 1971 р. для вшанування 100-річчя з дня народження Лесі Українки, нашої найвизначнішої поетеси, борця за волю і права українського народу — рішено спорудити пам'ятник Лесі Українці в Канаді, в місті Торонто. Для цього обрано Діловий Комітет, який очолила п-і інж. Леоніда Вертипорох.

Всі народи світу звеличують іувіковічноють пам'ятниками своїх визначних письменників, мислителів і героїв. Тарас Шевченко і Леся Українка своїм вогненним словом пробудили український народ.

Проект пам'ятника Лесі Українці виготовив мистецький парод. Скульптор Михайло Черешньовський. В цьому Міжнародному Році Жінки і Української Жінки пам'ятник буде готовий до відкриття, яке відбудеться в неділю 19 жовтня 1975 р. в Гай Парку в Торонто, в суботу 18 жовтня відбудеться свяtkовий Вечір для вшанування Лесі Українки. В програмі мистецька частина й вечеря.

Щоб зібрати фонди на будову пам'ятника, ми розіслали збіркові листи до жіночих організацій та листи з проханням пожертв до українських кредитівок, фінансових і професійних установ. Ми помістили в українській пресі дві листи пожертв. "Гомін України", "Наша Мета", "Вільне Слово" і "Український Голос" надрукували їх безкоштовно. Незабаром буде поміщена третя листа.

Через постійну підвишку цін нам тепер бракує грошей, щоб заплатити за готовий пам'ятник. Тому ми звертаємося з проханням щедро жертвувати на цю шляхетну мету. Цим ми вшануємо Лесю Українку і спричинимося до дальншого поширення українського доброго імені в Канаді.

Пожертви просимо слати на адресу касирки
Анни Рурик:

Lesia Ukrainka Monument Fund
Mrs. Anna Ruryk
3025 Queen Frederica Dr., Apt. 1205
Mississauga, Ont. L4Y 3A1

За Управу
інж. Леоніда Вертипорох — голова
д-р Зоя Плітас — секретар

ПРИВІТАННЯ

Подругу Ліду Тарасенко СВП ОДУМ-у вітаємо із здобуттям ступеня магістра в ділянці психології. Бажаємо їй всього найкращого в особистому житті та успіхів в академічно-науковому світі.

Кіш Старших Виховників ОДУМ-у в США Команда Виховників Юного ОДУМ-у

В. ВАКУЛОВСЬКИЙ

ОДУМІВСЬКІ ЗУСТРІЧІ

Незабаром по створенню ОДУМ-у у США й Канаді керівництво молодого об'єднання вбачало конечну потребу кожнорічних масових зустрічей членів.

До таких зустрічей спонукували потреби спільніх пленумів керівних органів ОДУМ-у США й Канади, редакційного складу журнала "Молода Україна" й активу ОДУМ-у, щоб спільно обговорити пророблену працю, обмінятися досвідом, виготовати пляни на майбутнє і при нагоді весело й приємно провести час.

Перша успішна масова зустріч членів ОДУМ-у Канади й США відбулася 8—9 серпня 1953-го року в Канаді в мальовничій околиці на березі озера Онтаріо, недалеко від Ніагарського водоспаду.

Неважаючи на дощову погоду, на зустріч з'їхалося з близьких і віддалених міст Канади й США понад дві тисячі учасників. Виступали з промовами й вітали одумівську молодь: соціолог і публіцист д-р М. Стаків від УРС, політичний діяч і письменник С. Підгайний від СУЖЕРО, представник Головної Управи ДОБРУС-у В. Но-вицький, представник Генеральної Управи Союзу Бувших Українських Вояків поручник Винник та інші представники супільніх установ Америки й Канади. Вони вказували на правильність одумівських ідеологічно-виховних принципів та висловлювали українській демократичній молоді признання за успіхи у розвитку ОДУМ-у.

Після польового Богослуження, в неділю 9-го серпня, Владика Архиєпископ Михаїл при спів-участі чотирьох священиків, посвятив прапори й емблему ОДУМ-у.

У мистецькій програмі зустрічі виступали одумівські хори, відомі професійні артисти, танцювальні гуртки. Спортивні гуртки змагалися за першість своїх філій. У вечірній час молодь забавлялася — танцювала.

Люди їхали з віддалених околиць США й Канади на зустріч, щоб підтримати ОДУМ й одночасно зустрітися з близькими та знайомими, з якими доводилося переживати Другу світову війну. Ця історична зустріч засвідчила, що ОДУМ росте, розвивається й матиме своє майбутнє. Це примусило замовкнути скептиків-псевдопророків, які віщували ОДУМ-ові близький кінець, і додало натхнення до праці в майбутньому. Завдяки зустрічі зміцніла фінансова база організації. Щоб дати можливість більшій кількості старших громадян (з огляду на транспортацію), брати участь у зустрічах — пленарна конференція Центрального Комітету ОДУМ-у схвалила постанову організувати чергову зустріч, присвячену 5-ї річ-

ниці ОДУМ-у, на відпочинковій оселі "Київ" біля Торонто.

Це була друга масова одумівська зустріч. На цей час ОДУМ уже мав свій гімн і марш. Спільно з молоддю у зустрічі взяли участь визначні українські громадсько-політичні діячі з Канади і США.

У 1957-му році, спільними заходами братніх організацій ДОБРУС-у й СУЖЕРО, організовано чергову успішну зустріч, присвячену 40-літтю Української Національної Революції, а в 1958-му році зустріч була присвячена 40-ї річниці проголошення незалежності Української Народної Республіки. Ці зустрічі успішно відбулися на оселі "Київ" біля Торонто.

У 1959-му році ОДУМ у США організував першу велику зустріч молоді північно-американського континенту на цей раз на оселі Українського Робітничого Союзу в Глен Спей, США.

Офіційну частину зустрічі було присвячено 250-річчю з дня смерті великого гетьмана Івана Мазепи. В цьому році відбулася ще одна зустріч, присвячена тій самій даті. Цю зустріч організував ОДУМ у Канаді, на відпочинковій оселі "Київ" біля Торонто. На зустрічі виступали проф. В. Ревуцький та президент УНР в ексилі д-р С. Витвицький. Обидві зустрічі пройшли успішно.

З кожним роком ОДУМ зростав. По різних містах США й Канади засновувалися нові філії. До ОДУМ-у приходила нова молодь. При філіях організовувалися відділи доросту — Юного ОДУМ-у. Було затверджено зразок уніформ і незабаром одумівці одержали уніформи. Кожного року в США й Канаді організовувалися літні табори. В осінній і зимовий час систематично провадилися заняття з юними одумівцями. Актив ОДУМ-у набував організаційного досвіду і передавав його іншим, які в свою чергу вчилися на недоліках і помилках своїх попередників, виробляли і вдосконалювали нові методи праці, а разом з цим змінювався і характер чергових зустрічей ОДУМ-у.

У 1960-му році ОДУМ відзначав своє десятиліття. Центральний Комітет плянував величуноювілейну зустріч.

З цієї нагоди редакційна колегія готовила люксусове видання Альманаха ОДУМ-у. Центральний Комітет ухвалив постанову, щоб ювілейну зустріч організувати й провести самостійно, одумівськими силами.

Головні Управи ОДУМ-у Канади й США пожували діяльність по філіях та провели належне підготовування для відзначення 10-ї річниці ОДУМ-у. Зустріч ця з дводенною програмою, як і

попередні, відбулася на оселі "Київ" біля Торонто. Її гаслом були слова одумівського маршу, написаного І. П. Багряним:

Буде бій, (чуєш грім?)
Ми прийдем,
матері!
Ми пройдем через гори й моря.
Ми в боях віддамо все за Тебе,
Україно, ясна як зоря!

У суботу, 2-го липня на майдані оселі "Київ" з'їхалися спортивні дружини філій. Змагалися за першість.

Увечорі, у просторій залі "Палац Пір" над озером Онтаріо, для учасників зустрічі влаштовано бенкет і танці. На бенкеті було понад 600 осіб одумівської молоді.

У неділю, 3-го липня на оселі "Київ" зібралося понад чотири тисячі учасників зустрічі. О. Архимандрит Вітенко з участю хору Катедри св. Володимира відправив польове Богослужіння. Після дефіляди молоді та піднесення прапорів (українського, одумівського, канадійського та американського, промовляли голова Центрально-го Комітету ОДУМ-у Є. Федоренко, голова Виконавчого Органу УНРади М. Лівицький, проф. М. Степаненко, д-р Я. Білинський. Учасників зустрічі вітали представники суспільно-громадських організацій.

У мистецькій частині зустрічі виступали одумівські хори, солісти, танцювальні гуртки та декламатори. Спортивні дружини продовжували змагання за чашу.

Увечорі молодь танцювала в залі та співала біля баґаття.

На зустрічі були представники місцевої ачголовної преси, які відмітили 10-ліття ОДУМ-у у своїх часописах.

У 1961 році ОДУМ відзначав 10-ліття свого центрального пресового органу, журнала "Молода Україна", і відбувся 12-ий річний з'їзд ОДУМ-у США та масова зустріч молоді на оселі "Верховина" у Глен Спей. Цю зустріч активно підтримала одумівська молодь з Канади.

Цього ж року СУЖЕРО Канади за співучастю організацій, які підтримують Державний Центр Української Народної Республіки, а в 1962-му році за співучастю ДОБРУС-у організували зустрічі на оселі "Київ" біля Торонто. Учасників зустрічі у 1962-му році відав міністер канадійського уряду Михайло Старчевський. Промовляли на зустрічі Ігор Гудзенко та письменник Улас Самчук. Обидві зустрічі організовані з допомогою та масовою участю ОДУМ-у Канади. У різноманітній мистецькій частині зустрічей виступали професійні артисти та одумівські гуртки самодіяльності. Чергова зустріч ОДУМ-у відбувалася від 31го серпня до 1-го вересня 1963 р. на оселі "Київ" біля Торонто.

25-го серпня того ж року помер видатний український письменник, Віцепрезидент Української Народної Республіки в екзилі, автор одумівського гімну і маршів та почесний член ОДУМ-у — Іван Павлович Багряний.

Цього разу програма зустрічі була присвячена світлій пам'яті І. П. Багряного. У неділю, 1-го вересня після польового Богослужіння відправлено панахида за спокій душі небіжчика.

У 1964-му році зустріч, присвячену 150-им роковинам народження Т. Шевченка, влаштували СУЖЕРО й ДОБРУС при організаційній співучасти ОДУМ-у.

У 1965-му році ОДУМ Канади й США організував зустріч на відомій оселі "Київ" і присвятив її 15-ї річниці існування своєї організації. Ця ювілейна зустріч була нищівним ударом по любителях пессимістичних прогнозів. У цей час ОДУМ повністю сформувався і стояв на твердому ґрунті. Організація на той час мала курси виховників, хорові, танцювальні й театральні гуртки, спортивні дружини, оркестри, ансамблі, талановитих виконавців, здібних керівників, свій пресовий орган і когорти відданих членів. ОДУМ користувався прихильністю української спільноти. В той час Чіказька філія купила будинок, а ОДУМ у США — велику мальовничу оселю у штаті Нью-Йорк, яку названо "Київ".

Кадри ОДУМ-у поповнювалися молодими членами з університетською освітою та студентами вищих шкіл.

На зустрічі ОДУМ-у з'їжджалися тисячі учасників з близьких і далеких міст США й Канади й роз'їжджалися з приємними спогадами, що додавало молоді надіння до праці.

У 1966-му році ОДУМ, СУМ і Пласт влаштували масовий День Молоді на площі Канадійської Виставки в Торонто. Крім того, в цьому році ОДУМ Канади влаштував "Тиждень одумівця".

У 1967-му році ОДУМ виступав у канадському павільйоні на "ЕКСПО-67", брав участь у виступі української молоді в Оттаві та організував концерти в містах Канади, літні табори, і спільно з СУЖЕРО й ДОБРУС на оселі "Київ" біля Торонто влаштував успішну зустріч, присвячену 50-ї річниці Української Національної Революції.

Наступні масові зустрічі ОДУМ-у США й Канади влаштовано у 1968-му році на оселі "Київ" біля Нью-Йорку та у 1969-му році на оселі "Київ" біля Торонто. Зустріч у 1968-му році була присвячена 50-ї річниці Української Народної Республіки.

У 1970-му році зустріч з багатою триденникою програмою була присвячена 20-ї річниці ОДУМ-у. В п'ятницю 3-го липня, в театральній залі Центральної Технічної Школи в Торонто влаштовано одумівський концерт з добірною програмою. Виступали струнна оркестра, ансамблі бандуристів з Торонто й Чікаго, хори, танцювальні групи з Торонто, Чікаго, Міннеаполісу, Філадельфії. Конферанс'є був гуморист Микола Понеділок. У суботу на ювілейному бенкеті зачитували привітання від молодечих та політичних і суспільно-громадських організацій. Під час бенкету виступали кращі одумівські мистецькі групи.

У неділю 5-го липня після польового Богослуження, яке відправив Владика Михаїл, відбулася одумівська дефіляда й промови. Продовжувалися мистецькі виступи й спортивні змагання.

Зустріч у 1971-му році, як і в 1968-му році, ОДУМ організував на власній оселі "Київ", у штаті Нью-Йорк. В ній взяли участь ті громадяни, для яких подорож до Торонто не завжди була можливою. Мистецькі групи з Канади і США забагатили програму й, перебуваючи в околицях Нью-Йорку, при цій нагоді виступили з успішним концертом у вщерть наповнений залі на оселі Українського Народного Союзу "Союзівка".

У 1972-му році зустріч з цікавою програмою відбулася в Торонто і на оселі "Київ" біля Торонто. Ця зустріч була організована, щоб спільно запротестувати проти нищення совєтським урядом української культури та арештів українських інтелектуалістів в Україні, які підносять голос в обороні прав свого народу. Добре організована зустріч відбулася з великою кількістю учасників.

Зустріч у 1973-му році була організована в Чікаго, США, й присвячена 800-річчю Полтави. Ця зустріч мала різноманітну програму й велику кількість учасників, відбулася дуже успішно.

У 1974-му році з нагоди 2-го надзвичайного з'їзду ОДУМ-у, Детройтська філія ОДУМ-у організувала одумівську зустріч і присвятила її творчій діяльності Олександра Кошиця. Організаційний комітет назвав її "Зустріччю Молоді".

Поєднана зі з'їздом ОДУМ-у, хоч і при меншій кількості учасників, зустріч була організована бездоганно.

У програмі одумівської зустрічі в Детройті були: конференція Центрального Комітету, спортивні змагання, надзвичайний з'їзд ОДУМ-у, концерт, Служба Божа, панель, бенкет і танці.

Тепер ОДУМ готується до гідного відзначення чвертьстоліття свого існування та зустрічі молоді й старшого громадянства. Зустріч відбудеться в Торонто та на оселі "Київ" біля Торонто.

Вже з'явилася нова довгограюча платівка

"МАВКА"

наспівана вокальним ансамблем "Філяки" при філії ОДУМ-у ім. С. Петлюри в Детройті. Мистецький керівник та акомпаніатор ансамблю Петро Китастий.

Випуск платівки — це один із заходів для відзначення 25-ліття ОДУМ-у.

Ціна платівки 6 доларів. З цього 1 долар призначений на бібліотеку ім. С. Петлюри в Парижі. Замовляйте платівку "Мавка" в місцевих філіях ОДУМ-у.

Звернення Президії Секретаріату СКВУ

21-го вересня 1975 р. — День Української Жінки-Політ'язня

(ІС СКВУ) — Щоб завершити акцію в обороні української жінки-політ'язня, ведену впродовж 1975 р. — Року Української Жінки — Президія Секретаріату СКВУ проголошує день 21-го вересня 1975 р. Днем Української Жінки-Політ'язня. Цей день повинен стати кульмінаційним пунктом широкій акції, яка досі включала маніфестації у Міжнародній День (8-го березня) та в День Матері (11-го травня), участь української делегації у Конференції ООН з нагоди Міжнародного Року Жінки в Мехіко, та збирання підписів на петиції, заадресовані до Генерального Секретаря Міжнародного Року Жінки, п-ні Гельві Сіпілі, та Генерального Секретаря ООН Курта Вальдгайма.

Президія Секретаріату СКВУ звертається до української спільноти у всіх країнах нашого поселення з проханням підтримати акцію 21го вересня та причинитися до її успіху. Щоб запевнити цей успіх, слід включитися в акції, організовані українськими центральними репрезентаціями, а саме:

- Взяти масову участь у маніфестаціях та молебнях, які відбудуться 21-го вересня у містах більшого українського поселення.
- Закінчити збирання підписів на петиції, заадресовані до урядів країн поселення та до ООН; останні переслати до бюро СКВУ до кінця серпня.

День Української Жінки-Політ'язня повинен бути виявом нашої солідарності з усіма українками, переслідуваними в ССР за відстоювання своїх особистих та національних прав. Ця акція повинна включити також захист жінок-політ'язнів усіх поневолених Москвою народів.

Тому закликаємо запросити до якнайширої участі в усіх аспектах запланованої акції представників поневолених Москвою і прихильників нам народів, щоб заманіфестувати нашу рішучу настанову стати в обороні переслідуваних жінок-політ'язнів, та включити в неї всіх людей доброї волі.

СПІВЧУТТЯ

Активним одумівцям Петрові та Лідії Китастим висловлюємо наше глибоке співчуття з приводу смерті їхнього батька Івана Китастого, члена капелі бандуристів ім. Т. Шевченка.

ЦК ОДУМ-у, редакція та адміністрація журналу "Молода Україна"

ЮВІЛЕЙНА ЗУСТРІЧ ОДУМІВЦІВ СІА Й КАНАДИ

присвячена 25-літтю ОДУМ-у

відбудеться
29, 30 і 31 серпня 1975 р.
В ТОРОНТО, КАНАДА.

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

П'ЯТНИЦЯ, 29-го серпня: о 8-ій год. вечора в Аудиторії West Park Secondary School на розі вулиць Bloor and Dundas в Торонто

КОНЦЕРТ

ОДУМІВСЬКИХ МИСТЕЦЬКИХ ГРУП
з Торонто, Чікаго, Філадельфії, Міннеаполіса, Лондона, Детройту,
Ст. Кетерінс та інших міст США і Канади

СУБОТА, 30-го серпня, від 10-ої год. ранку: міжфіліяльні спортивні змагання з відбиванки та легкої атлетики в спортивній залі Йоркського Університету, на розі вулиць Keele and Steeles.

БЕНКЕТ І ЗАБАВА

о 6-ій год. вечора в Constellation Hotel, 900 Dixon Rd.
СЛОВО Голови ЦК ОДУМ-у д-ра Ю. Криволапа
— ОРКЕСТРА П. ДЕМ'ЯНЧУКА —

НЕДІЛЯ, 31-го серпня:

ЗУСТРІЧ ОДУМІВЦІВ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ

НА ОСЕЛІ "КІЇВ"

О 10-ій годині ранку Архиерейська Служба Божа з участю Блаженнішого Митрополита МИХАЇЛА, Високопреосвященнішого Митрополита Української Православної Церкви в США МСТИСЛАВА і духовенства.

- Спільній ОДУМівський обід
- Дефіляда ОДУМівських відділів
- Слово д-ра В. І. Гришка і д-ра Є. Федоренка
- Панель на тему Український Дисидентський Рух в Україні
- Концерт.
- Весела ватра

По докладнішій інформації звертатися: до місцевих філій ОДУМ-у.

Телефони в Торонто: 444-3042 — 889-0640 — 622-0482

ЗАКЛИКАЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО
ДО МАСОВОЇ УЧАСТИ!

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

ДЛЯ ЧОГО МИ?

Вступні параграфи "Правильника Товариства Одумівських Приятелів" говорять про мету і завдання ТОП-у. В них знаходимо слова про почутия патріотизму, національної гідності, чести і гордості нас, як українців. Говориться в цих параграфах багато і широко, з великим розмахом і амбіцією, як і належиться кожній українській патріотичній організації.

Але параграфи є параграфами, тобто сухими, стандартними фразами офіційних документів. Вони не заторкують за живе, за серце. Їх просто читаємо, а не відчуваємо. Натомість часом буває так, що всього кілька влучних слів замінять десятки параграфів, зачеплять людину за чутливу струнку і стають відповіддю для неї в її питаннях та діях.

Так є і з питанням, поставленим у заголовку: ДЛЯ ЧОГО МИ? Тобто для чого ми в ТОПі об'єднуємося? Сказати: для наших дітей — це мало. Відповідь мусить бути інша. Можна тоді звернутися до параграфів. Але і це, на мою думку, не дає повної відповіді, бо в них бракує внутрішнього стимулу, натхнення, вони не хвилюють думки людини.

Мені подобається інша відповідь на це питання. Вона є втілена в словах, які недавно були виголошенні в Україні і які шляхом Самвидаву дійшли до нас. Ці слова належать українцеві Валерію Марченкові, заарештованому ще в 1972 році і засудженному на сім років таборів і п'ять років заслання. Його слова є призначені для українців там, але вони також спрямовані й до нас. В своїм творі, вибравши своїм речником сліпого кобзаря, молодий Валерій Марченко говорить до всіх його сучасників, тобто і до нас:

..."І спалахнув вогонь в очах незрячих, на сполох вдарив дзвін із кобзи, табун сполоханих коней сухими пальцями по струнах:

— Хай проклинуть діти батька того, який не передав їм віри і заповіту народу свого. Хай проклинуть батька того, який не поставив їх на дорогу чеснот, а обірвав її прірвою від предків і нашадків... Цим віддав синів на службу злу, посвятив їх у яничарство, позбавив дороги до Бога. Хай проклинуть діти батька того!..."

НЕ ОБІРВАТИ ДОРОГУ ДІТЕЙ НАШИХ ПРИВОЮ ВІД ПРЕДКІВ И НАЩАДКІВ — чи не найкраща відповідь для нас всіх, хто сумлінно працює в ТОПі. Тобто не дати їм згубитися в морі американському, втраченими назавжди для народу нашого. Не пустити їх дорогою ані малоросів, ані хахлів, як це бувало в минулому, ані дорогою безбарвних американців лише похоложення українського, як це часто стається тепер. Словеса Валерія Марченка повинні бути для нас і відповіддю і дороговказом.

Д-р Анатолій ЛИСИЙ СВП, ОДУМ

Ірина МАКАРИК
"Словомет"

УКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКІ ВЗАЄМИНИ

Іван Світ. Українсько-японські взаємини. 1903-1945: Історичний огляд і спостереження. Нью-Йорк, 1972 р. Українське Історичне Товариство. 371 сторінка (тверда обкладинка), 24 ілюстрацій. \$8.00.

Іван Світ, відомий журналіст, член Українського Історичного Товариства, член-кореспондент УВАН — є також одним із найвидатніших знавців українського життя в Азії. І. Світ мешкав на Далекому Сході від 1918 до 1951 р., подорожував по Сибіру, був у Владивостоці, Японії, Харбіні, Шангаю, Формозі та Алясці. Сьогодні він живе в Нью-Йорку.

Автор описує українське життя на Далекому Сході на тлі важливих світових подій між 1903 і 1945 рр. Книжка складається з 14 розділів; серед них загальний огляд японської історії, політичні контакти й конфлікти української колонії, діяльність українських організацій, преси та радіо, цікавий розділ про видання першого українсько-японського словника та ставлення українців до інших національностей. Ця книга це монументальний твір не тільки тому, що в подробицях охоплює важливі, але мало-відомі історичні факти, але також і тому, що сам автор був тісно звязаний з тими подіями як творець і співучасник українського організованого життя та промотор ідеї створення із Зеленого Клину державної одиниці України. Особисті спостереження автора завжди надають цікавого забарвлення точно опрацьованому текстові, удокументованому різними науковими і ненауковими (напр. — часописами) виданнями: українськими, англійськими, російськими та японськими. Коротке резюме тексту книжки зроблено двома мовами — англійською та японською. Рідкісні фотографії, фотостаті документів та титульних сторінок японсько-українських творів доповнюють текст. Тут слід згадати цікавий фотостатей перекладу "Заповіту" Шевченка на японську мову.

Українсько-японські взаємини 1903-1945 — це важливий і цікавий твір не лише для істориків, науковців чи журналістів, але також для всіх, хто цікавиться українським життям поза межами України

Розумні речі приемно слухати лише розумному

**

Для шляхетної людини ніщо не є таке важче, як пишний банкет, особливо, коли перші місця на ньому займають пустомудрі.

**

Тоді лише пізнаєш цінність часу, коли він втрачений.

ONTARIO

**Government
Information**

**Наше нове Міністерство Культури і Дозвілля
є відповідальне за п'ять головних ділянок.**

Нижче подаємо їх – та їхнє значення для вас.

- **Підтримка багато-культурності та громадянству** — для збереження культурної спадщини народу в Онтаріо та допомоги для новоприбулих у їхньому пристосуванні до життєвих обставин у нашій провінції.
- **Підтримка мистецтва** — допомога для візуального мистецтва, музики, літератури, драми, танків і народного мистецтва; заохочта до пробудження широкого народного зацікавлення у цих ділянках.
- **Спорт і здоров'я** — заохочта до збільшених зайнять фізичними вправами, пов'язаною з участю та приємністю у атлетичних змаганнях, та допомога для

онтарійських спортсменів у розвитку їхнього повного потенціалу.

- **Бібліотеки та громадська інформація** — кращий доступ до інформації для мешканців Онтаріо, щоб в той спосіб вони могли якнайефективніше користуватися засобів і програм, які є у їхніх громадах.
- **Зберігання спадщини** — охорона археологічних місць та заохочта до зберігання та визнання споруд архітектурної й історичної вартостей.

Якщо ви бажаєте більше інформацій про нове Міністерство, просимо писати у вашій рідній мові до:

Ministry of Culture and
Recreation
Communications Branch
Main Parliament Building,
Room 347
Queen's Park
Toronto, Ontario
M7A 1A1

Ministry of Culture and
Recreation
Robert Welsh, Minister

Government of Ontario

William G. Davis, Premier

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

ДЕВ'ЯТИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У

(ДЮК) — Цьогорічний, дев'ятий з черги, Табір Виховників Юного ОДУМ-у відбувався від 28-го червня до 12-го липня на оселі ОДУМ-у "Київ", недалеко містечка Аккорд в штаті Нью-Йорк. До табору зголосилось 23 учасники з таких місцевостей: Філадельфія, Трентон, Балтимор, Клівленд, Неварк, Бріджпорт, Чікаго, Міннеаполіс, Елкгард, Гошен, Торонто, Лондон та Ст. Кетерінс. Програмою Табору керувала команда в складі: Юрій Криволап, СВП — комендант, Євген Кальман, СВП — заступник коменданта (перший тиждень), Петро Ткачук, СВУ — заступник коменданта (другий тиждень), Валентина Петруші, СВУ — писар, Володимир Степовий, ВЮО — старший бунчужний та Єлисавета Вовк, ВЮО — старша бунчужна. Команді у праці з курсантами допомагали лектори, старші виховники ОДУМ-у: Іван Павленко, СВП, Олексій Шевченко, СВП, та Василь Григоренко, СВП.

І змістом і програмою цього-річний табір відрізнявся від передніх. По-перше, менше і майже ідеальне число учасників, у порівнянні з попередніми роками, давало можливість команді присвятити більше часу та уваги кожному курсантові. Подруге, це відданість, жертвеність та ентузіазм молодих членів команди — П. Ткачука, В. Петруші, В. Степового та Є. Вовк, які дуже серйозно поставились до своїх обов'язків і виконували їх справді бездоганно. Вони улегшили працю своїм старшим колегам — Ю. Криволапові та Є. Кальманові й дали їм можливість присвятити максимальну увагу праці з виховника-ми-кандидатами. І це мало добре

наслідки. Усі виховники-кандидати, які зголосились на 9-ий Табір — Юрій Криволап (мол.), Віктор Ліщина, Тарас Кохно, Віктор Швець, Галина Гурська та Олена Багнівська — не лише з успіхом закінчили програму табору та отримали від Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у грамоти Виховників Юного ОДУМ-у, але й закінчили програму з найвищими оцінками. Дійсно приємно було спостерігати цю молодь за працею. Вони постійно підганяли самі себе, і змагалися між собою. Днями й ночами вони "кували" матеріял, і команді не раз приходилося загрожуючи карою змушувати їх гасити по бараках ліхтарики о 2—3-й год. вночі та заганяти спати. Старші Виховники ОДУМ-у як в США, так і в Канаді повинні радіти та гордитися з того, що через пару років їхні Коші половняться такими ідейними, відданими та працьовитими членами. Змагання поміж виховниками-кандидатами мало позитивний вплив і на решту учасників табору. Вони також не відставали від своїх "старших" колег і докладали всіх зусиль, щоб не залишитись позаду. Серед учасників цьогорічного табору, так само як і попередніх років, було особливо багато талантів. Не було майже ні одного курсанта, який чимсь би не відзначався з-поміж своїх друзів. Подібне можна сказати й за молодих членів команди.

Володимир Степовий — старший бунчужний (закінчив 3-ій Табір Виховників), молодий скрипаль, викладач музики в середній школі. Не маючи можливості вправлятись на скрипці вдень (через обов'язки в таборі), Володимир переважно вставав біля 5-ої години ранку і зустрічав схід сонця музикою.

Еля Вовк — старша бунчужна (закінчила 7-ий Табір Виховників), студентка університету, чудова бандуристка. В її руках бандура стає знаряддям великої естетичної насолоди.

Між курсантами виявилось ще три бандуристи — Галина Гурська, Анатолій Коломиєць та Тарас Кохно і два знавці гри на мандоліні — Віктор Ліщина та Ігор Роговський. Тож, за кілька днів на тaborі створили своєрідний інструментальний ансамбль, і у вільний від зайняття час розважали тaborовиків.

До Фестивалю Юного ОДУМ-у, який відбувався на оселі в суботу 5-го липня, під енергійним керівництвом Оленки Амброзяк з Міннеаполіс тaborовики підготували три вокальні точки — "Волиняночка", "Циганочка", та "Ой чорна, я си чорна". Оленка має чудовий алт, вона, заслівнюючи "Ой чорна, я си чорна", зачаровувала слухачів.

Виявилось, що між хлопцями не бракувало добрих танцюристів — Юрко Павлюк, Віктор Ліщина та Ігор Роговський, під акомпанімент бандур виробляли такі присяди і підскоки, що їм позаздрили б і австралійські кенгуру.

Не гіршими здібностями відзначались і тaborові спортсмені. Не можна забути Олександра Ваця, який, недизлячись на те, що "відкалатає" з повним наплечником під час мандрівки десять миль — скопився на другий день о 5-ій год. ранку, щоб "відкалатати" таку ж саму віддалу до Союзівки та взяти участь у тенісовых змаганнях. Олександр між іншим, на Тaborах Виховників відзначився також іншими здібностями — а саме, він спіймав дві фунтові жаби та отруйні гадюки. Минулого року в Канаді одного ранку під час мандрівки він майже на смерть перелякав заспаного коменданта, підсунувши йому під самий ніс "ретлер" — "Друже коменданте, чи це отруйна гадюка? Я її зловив біля свого спального мішка". Від того часу комендант помітно посивів. Цього року Олександр разом з хлопцями успішно перевів "напад" на дівочий барак. Коли дівчата солідно спали, хлопці поклали в спальняний мі-

Посвячення Української Православної каплиці в оселі ОДУМ-у, присвяченої Василю Липківському, Митрополитові Київському і всієї України.

шок кожної подарунок — по великий жабі. Ще мабуть ніколи в історії Тaborів Виховників — за вийнятком, можливо, 6-го в Канаді, коли подібну "операцию" перевела група "сміливців" на чолі з Віктором Войтиховим, який був старшим бунчужним — дівчата так швидко не повискаювали з мішків аж надвір. За п'ять надцять секунд бараки були порожні! Такого рекорду не досягала навіть команда, переводячи свої знамениті нічні аляри!

Чи можна не згадати самоповсвяти Павла Мигала, який, мов лев, боронив одумівські ворота від сумівських "пострілів" під час футбольних змагань? Чи можна забути вираз на обличчі Івана Близнюка після того, як він забив у сумівські ворота гола? Чи можна поминути Івана "Капусту" Гулевича, який під час відбиванкових змагань з сумівцями, не дивлячись на сумівських велетнів, що заступали йому дорогу, намагався всякими способами, легальними — а здебільшого нелегальними, викомбіновувати їм "шайбу"?

Чи можна забути "трійку" — Ігоря Роговського, Юрка Павлюка та Олександра Ваця — які щодня дивували кухарок своїми потрійними "добавками" та "надбавками" в ідалні? Ці хлопці могли нараз, не зітхнувшись, на-

віть не "облизавшись" — впорти по 50 вареників кожний!

Чи можна забути таборового філософа Юрка Криволапа (мол.), який не давав ні команді, ні лекторам спокою — він вимагав детального пояснення ідеології всіх українських націоналістичних партій, а потім, діставши його,

запитав: "А чого вони між собою сваряться?"

Чи можна забути сльозу радості, що скотилася по обличчі Любі Ляшенко та недовір'я Івана Гулевича, коли, з нагоди їхнього дня народження, команда влаштувала для них та всіх таборовиків після нічного алярму (о 3-ій годині ранку!) несподіване прийняття із співом "Многая літа" і тортом? Ніколи! Такі речі ніколи не забуваються! Вони назавжди залишаються у пам'яті і таборовиків і команди! Дійсно, приемно спостерігати, як за два тижні спільногоТ таборування, гурт, перед тим зовсім не знайомих молодих людей, зживается та стає, як одна родина.

Вже увійшло в традицію, що влітку кожного року відбуваються взаємні відвідини учасників одумівського та сумівського таборів. Минулого року одумівський новацький табір гостив у себе сумівців. Цього року команда Юнацького Табору СУМА ім. Ген. Чупринки (комендант — кол. Лозинський) запросила на відвідини команду та учасників 9-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у. День відвідин випав чудовий. Сумівці привітали одумівців за старим українським звичаєм — хлібом та сіллю. Таборовики від

Команда табору: Петро Ткачук, СВУ — заступник коменданта, Валентина Петруша, СВУ — писар команди, Володимир Степовий, ВЮО — старший бунчужний, Еля Вовк, ВЮО — старша бунчужна, Юрій Криволап, СВП — комендант. Відсутній Євген Кальман, СВП — заступник коменданта.

себе подарували сумівцям спеціально розмальоване на березовому дереві привітання, яке намалювала подруга Зірка Зінченко. Після обміну привітами, спільноти збірки та смачного обіду відбулись, уже традиційні, спортивні змагання у футбол та відбиванку. В минулому одумівці ніколи не мали щастя в футболі — зате і хлопцям, і дівчатам, щастило у відбиванці. Цього року вийшло навпаки: ми виграли футбольну гру — програли у відбиванці. Але.... програш у відбиванці не був єдиною "поразкою", яку потерпіли тaborovики. Як пізніше довідався комендант, табір був майже "втратив" старшого бунчужного, який, за інформаціями тaborovиків (в першу чергу — дівчат), "закохався" в одну з сумівських виховниць!!! За таку "зраду" старшого бунчужного після його повернення до табору, хлопці, без відома коменданта, але з "благословення" старшої бунчужної, почастували тaborovим "гус-ом"! Невідомо, чи це "усвідомило" Володимира, чи ні, знаємо лише, що на другий ранок його скрипка ще жалібніше зустрічала схід сонця!

Програма табору (її опрацьовує та затверджує Постійна Команда Виховників Юного ОДУМ-у, яка існує при ЦК ОДУМ-у) в основному складалася з двох головних частин. Перша частина охоплювала такі матеріали: історія ОДУМ-у, його ідеологія, одумівська символіка, одумівські проби вміlosti, організаційна структура, ОДУМ та українські партії, ОДУМ та українські суспільно-громадські організації, природознавство, картографія, сигналізація, таборування, туренознавство. Друга частина — це теоретичні та практичні заняття, праця виховника Юного ОДУМ-у з гуртками (роями) Юного ОДУМ-у по філіях та літніх таборах.

В додаток до вже згаданих виховників-кандидатів, які отримали грамоти Виховників Юного ОДУМ-у, дев'ять учасників успішно закінчили програму табору та склали іспити з Першої Одумівської Проби й отримали від Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у посвідки виховників-кандидатів Юного Од-

Бандуристи (зліва направо): Галина Гурська, Анатолій Коломиєць, Тарас Кохно, Еля Вовк. Заспівує Олена Амброзяк (друга зліва).

УМ-у: Іван Гулевич, Ігор Роговський, Юрко Павлюк, Анатолій Коломиєць, Люба Ляшенко, Ніна Левченко, Віра Бедрицька, Олена Амброзяк та Неля Захарчинська.

му концерті в Міннесотському університеті. Концерт влаштовано Українською Студентською Громадою.

**

Завдяки ініціативі та здібному керівництву одумівців Віктора Вовка та Володимира Хорольця 25 травня влаштовано для юних одумівців двовіднину прогулянку на лоно природи. Одинацятнадцять сміливців із своїми провідниками не злякалися ні дощу, ні грозу, і, хоч змокли до нитки, залишилися дуже задоволені прогулянкою.

Вітаємо ініціативу Віктора та Володимира!

**

Щорічний одумівський і топівський пікнік відбувся в Комо Парку в суботу 14 червня. День вдався гарний і пікнік пройшов успішно.

**

Перша передтаборова нарада команди і виховників відбулася 24 червня. Обговорювалися важливі справи щодо праці в таборі. Особливої ваги було питання мови. Вирішено, що навчання і вживання української мови буде найважливішим завданням команди та виховників у праці з молоддю

ФІЛІЯ ОДУМ-У МИННЕАПОЛІС - СТ. ПОЛ

Капеля бандуристів філії виступила 21 травня на українсько-

Учасники та команда Табору Виховників Юного Одум-У. Сосна Одум-У "Київ", Аккорд, Н. Й. 28. IV.—12. VII. 1975 р.

БЕЗ ПРИМУСУ І З ВЕЛИКИМ УСПІХОМ

У січневому числі (1975 р.) "Молодої України" повідомлено, що одумівці та юні одумівці в Новому Ульмі (Західня Німеччина) своєю працею та інформацією вийшли на широкі води серед українців, а тим більше — серед німецького населення. Вони разом із кавказькою групою гастролювали по цілому позіті й здобули успіхи в танцях і співах у Пфафенгофері, Авгсбурзі, Бойрені, Ульмі, Іллерцеллі... Але найзнаменіше для обох груп відбулося у Вайсенгорні.

Ново-Ульмівська й Іллертісенська газети проголосили 12 квітня 1975 р. святом народної ноші, що мало відбутися у Вайсенгорні. Редакції цих газет, аранжери свята, запросили членів ОДУМ-у й кавказьку групу взяти участь у цьому святі. Відкоти українці перебувають у Новому Ульмі, ім ще не приділяли стільки місця, стільки уваги в тутешніх газетах, як з приводу участі одумівців у вищезгаданому святі. Вже 5 квітня "Ново-Ульмівська газета" присвятила майже цілу сторінку одумівській групі. Під двошпалтовою фотографією був підпис: "Кольорово розкішну картину роблять українці, які на нашій фотографії репрезентують їхню національну ноші. Більшість цього одягу вони виготовили самі за в'язівками старших членів". Навіть якби в газеті не було великої інформаційної статті про українців, то сам підпис під фотографією говорить, яку прихильність здобули за короткий час одумівці для себе і нас усіх серед нашого довкілля!

Інформації для великої статті в "Ново-Ульмівській газеті" по-дали один із основоположників ОДУМ-у в Новому Ульмі Петро Перч, керівник танцювальної групи Едіт Атос, музичний супровідник і керівник співочого ансамблю Петро Тельчер. Хто пильно стежить за розвитком ОДУМ-у в Новому Ульмі, хто уважно читає інформації про нього в нашій пресі, — все те він знайде в стислій формі в інформаційній статті в "НУГ". Хто ж зустріне назву ОДУМ-у вперше, той з інформаційної статті в

"НУГ" довідається про цю організацію. Лише, звичайно, німецькою мовою. Цю статтю не завадило б повністю перекласти з німецької українською мовою. Бо така стаття найкраще наслітує, хто такі одумівці й у чому полягає їхня діяльність, як ставляться до них їхні батьки, з яким успіхом одумівці інформують своє довкілля.

Плекаючи толеранцію до всіх народів, і дотримуючись правила незалежної інформації, — "Ново-Ульмівська газета" 9 квітня помістила такого ж розміру (як і української) фотографію казкязької групи, а під нею підпис: "Мовою, письмом і їхніми звичаями кавказці відрізняються від українців. Проте ці обидві народні групи, не зважаючи на етнологічні бар'єри, знайшли одну одну спілкуються. З метою передати дітям без примусової форми звичаї своїх батьківщин, українсько-кавказька співочо-танцювальна група щотижня зустрічається в молодечій домівці св. Михайла (українці називають це приміщення "ОДУМівкою" — примітка перекладача)...". Чи можна висловити кращу похвалу кавказцям і українцям, ніж цей частковий переклад із "НУГ"? Сумнівно. Тим більше, що цей текст у "НУГ" пригадує західнім "знатцям", що в Советському Союзі не лише росіяни "мудрі й культурні та сильні", що там далеко не все під одну російську гребінку підстрижено.

Свято народної ноші (між іншим, воно проходило під гаслом "Пошуки за дорогоцінностями народної ноші") мало, так би мовити, два "сеанси", — полузднівий і вечірній. Кожний "сеанс" фестивалю розпочинався показом народної ноші (простіше висловлюючись, — "показом моди"), а потім уже виступали групи, об'єднання, ансамблі, оркестри — з народними танцями, співами, музикою-мелодіями. Українську народну ношу репрезентували: Ліля Атос (стрій дівчини), П. Перч (в убранині козака), пані Євдокія Перч (убір молодиці). Успіх у тому надзвичайний. Спікер (редактор "НУГ") наголошував, ко-

ли виступала Ліля, що з тридцяти екземплярів народної ноші — "це найкраща наша репрезентантка". А Ліля вміє граційно пройтися, повернутися, уклонитися. В обох "сеансах" кавказько-українська понад 20-членна група своїми танцями та співами погодила публіку.

На цьому святі була знаменна ще одна подія, якої і аранжери, правдоподібно, не передбачали. На запрошення депутата західнонімецького парламенту ("Бундестаг") Людвіга Феллермаєра, який є головою соціалістичної фракції в Європейському парламенті, в Новому Ульмі коротко зупинились 15 американських конгресменів із дружинами та штабом дорадників. Конгресмени — члени європейської комісії комітету закордонних справ палати репрезентантів. Їх очолював голова комітету Беньямін С. Розенталь (із Нью-Йорку) і супроводжував спеціальний, постійний кореспондент Дональд Мак Фрацір із Міннеаполісу. Від імені цілої групи захоплення святом народної ноші висловив конгресмен від штату Флоріда Сем Гібсон. "Ново-Ульмівська газета" за 14 квітня (у цьому ж числі поміщено фотографію кавказько-української групи аж на три шпалти) висловилася: "Пошуки нашої газети за дорогоцінностями народної ноші правдоподібно знайшли інтернаціональний відгомін: під щедрі оплески виступила українсько-кавказька співочо-танцювальна група, створена переважно з молоді екзильних родин..." Прибуло багато визначних повітових особистостей на чолі з головою повіту Франц Йосифом Шіком..."

На вечорі українці передали, під гучні оплески глядачів, редактори "НУГ" Герд-Д. Балькену різьблену тарілку (роботи Георгія М. Атоса) та вишиту серветку (роботи пані Є. Перч), як символ вдячності від всіх учасників. Пізніше українці й кавказці запросили членів редакції "НУГ" до себе в гості — в ОДУМівку.

З приводу гостини в українців і кавказців дописувач "НУГ" 17 квітня, між іншим, пише: "...Жінки й матері членів цієї групи обслуговували гостей українськими й кавказькими вишуканими стравами — варениками та кобе-

тема... Справді приємно знати, що зробила собі молодь в домівці з українським гербом й портретами іхніх борців за свободу на стінах. В глибокій пивниці піклуються молоддю. Тут дають допоміжні виклади тим дітям, яким важко віддається у німецькій школі: дорослі обговорюють свої проблеми. Малесенький шматочок батьківщини створили вони собі. Кожний шваб зрозуміє, що це для них означає".

ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ БАНДУРИ

На запрошення дирекції Дитячого театру в Міннеаполісі, в суботу 5-го квітня ц.р. виступила на сцені цього театру капеля юних бандурристів тутешньої філії ОДУМ-у. Метою виступу було продемонструвати перед американською публікою гру на цьому цікавому для неї українському музичному інструменті.

ПРИВІТАННЯ

Вітаю ОДУМ з 25-літтям і дарую на Юний ОДУМ 25 дол., а кожному виховникові ОДУМ-у по 5 дол. Зараз я хворий, а як Бог дасть здоров'я, то прибуду на ювілейне святкування.

Лука КИСЛЮК

РОДИННА ХРОНІКА

Урочисто і величаво

В суботу 30-го травня 1975 р. о 1-ї годині по полудні відбулося вінчання молодих Лесі Баран та Івася Пелехатого в Катедрі св. Володимира в Торонто. Батьки молодят є свідомі українці й відомі працівники на церковній ниві, зокрема батько молодої І. Баран був головою батьківського комітету Української Школи, членом Управи Громади і довголітній хорист хору Української Православної Катедри св. Володимира.

Леся закінчила з успіхом Рідну Школу і курси українознавства Катедри св. Володимира, а також була активною в ОДУМ-і. Брала активну участь в хорі "Молода Україна" та в ансамблі бандуристів ім. Г. Хоткевича під керівництвом В. Родак. З успіхом закінчила Вишчу школу і працює бібліотекарем. Молодий Івась Пелехатий також закінчив Вишчу школу з успіхом і працює тепер інженером-хеміком.

Отці настоїтелі Катедри св. Володимира о. Д. Фотій і о. Ю. Ференців відправили обряд вінчання особливо урочисто, а церковний хор під диригуванням Н. Олійника прекрасним виконанням співу доповняв цю урочистість. Милували очі присутніх шість пар дружок і дружбів. Вечером відбулося весільне прийняття в розкішній залі на Кавтарівській вулиці в *Micicara*.

Гості прибули не тільки з Торонто, а й з України, Англії, Америки і різних міст Канади. Застарим українським звичаєм батьки зустріли молоду пару хлібом-сіллю, а потім почалося весільне привітання з короткою програмою.

Молитву прочитав о. Д. Фотій.

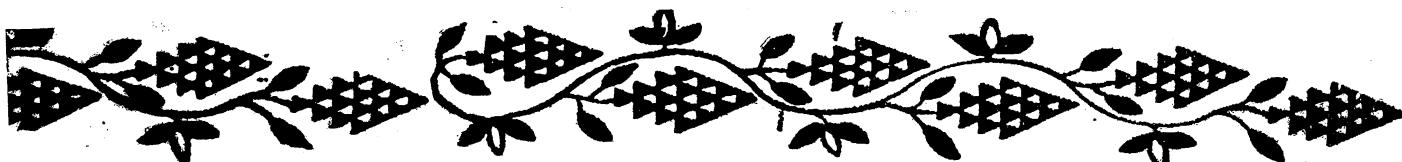

Леся та Івась Педехаті

подружжя і "Многії Літа". Після смачної вечері гості обдаруали молодих і розпочалися танці. На другий день у вужчому колі рідних і друзів з щедрою гостинністю відбулися традиційні весільні поправини. Поздоровляли батьків з успішним одруженням їхніх дітей та висловлювали їм признання за добре виховання літій.

Як звичайно, при цій нагоді переведено збірку на рідну пресу в загальній сумі 100.00 дол., з чого призначено 30.00 дол. на журнал "Молода Україна". Всім жертвам щира подяка, батькам бажаємо потіхи і радості з дітей, а молодятам щасливого родинного життя. На Многії Літа!

І. Корнієнко

ХРОНІКА

У РОКОВИНИ СМЕРТИ С. ПЕТЛЮРИ

У неділю 25-го травня 1975 року в українській православній церкві Святого Вознесіння м. Мейплевуд, Н. Дж., настоятель церкви о. Іван Наконечний а священик церкви Св. Покрови з м. Кліфтон, Н.Д., о. М. Вареник відправили панахиду по Голові Директорії і головному отаману військ Української Народної Республіки св. п. Симонові В. Петлюрі в 49-ту річницю його трагічної смерти.

На панахиді були представники різних організацій міста Ньюарку - Ірвінгтону - Мейплвуду та околиць. Прибув також один із старших, видатних учасників наших визвольних змагань, колишній працівник уряду Симона Петлюри, бувший прем'єр-міністер Української Народної Республіки проф. Борис Миколайович Мартос.

Після панахиди о. Іван Наконечний звернувся до проф. Б. Мартоса, подякувавши йому за патріотичну працю для добра України, що побажав йому як найменшого здоров'я, ще довго жити і в силу можливостей працювати для свого народу.

Церковний хор під керуванням диригента П. Шкварка проспівав проф. Борисові Мартосу, якому минулого вівтірка сповнилося 96 років, — Многая Літа.

Пізніше в церковній залі відбулася академія, присвячена пам'яті Симона Петлюри.

Урочистості відкрив голова товариства прихильників УНР на терені Ньюарк - Ірвінгтон п. К. Степовий. Привітавши настоятелів церков, проф. Бориса Мартоса, вояків і старшин українських армій, молодь, представників організацій та всіх присутніх, він у коротенькому слові сказав, що всі, починаючи від трагічної смерти Симона Петлюри, а пізніше Євгена Коновальця, і Степана Бандери, героїв Базару і Крут, своє життя віддали за ті самі ідеали: виборення своєї Вільної, Незалежної і Самостійної Української Держави та попросив вшанувати пам'ять їх усіх одноквілинною мовчанкою.

Далі у своєму слові К. Степовий згадав про відважних і нескорених: Валентина Мороза, Л. Плюща, С. Караванського, Ю. Шухевича, І. Гіля, жінок: С. Шабатуру, К. Зарицьку, Ніну Строкату, Надію Світличну та інших, які в тяжких умовах підсоветської дійсності борються і не здаються, та побажав їм якнайбільших успіхів, сил і завзяття у боротьбі з ворогом за людські ідеали і за права вільної людини. Після відкриття хоровий ансамбл "Горлиця" проспівав "Молитву за Україну", яку глядачі вислухали стоячи.

Наступна доповідь проф. Ратгерського університету п. С. Федоренка була змістовна й цікава.

Після цих виступів група студенток: Галина Слинсько, Валентина Приходько й Ольга Степова відтворили монтаж "Невмирущість ідеї", який підготовила ані Л. Приходько і в якому вона також брала участь.

Вірш "Симон Петлюра" прочитав автор Г. Проскурня, а вірш "В 49-ту річницю", написаний поетом М. Матулою, продекламувала студентка О. Федоренко.

Після цього виступило троє бандуристів Володимир Васьків, Петро Шкварко та Михайло Гнатишин, які добре прослівали пісні: "Стойте явір над водою", "Крізь селами-дорогами", слова і музика В. Васьківа, та "Заплачали карі очі".

На закінчення жіночий ансамбл "Горлиця" при товаристві прихильників УНР м. Ньюарку-Ірвінгтон, Н. Дж., під керівництвом дир. Василя О. Пташинського, у фортечному супроводі В. Приходько, проспівав "Пісню про Петлюру" — слова М. Матули, аранжування В. Пташинського, "Прощай світе", "Колискову", та "Любіть Україну".

Український гімн завершив академію, присвячену св. п. С. Петлюрі. Панахиду було відправлено на прохання місцевого товариства прихильників УНР, від імені якого о. І. Наконечному і о. М. Варенику виносило нашу сердечну подяку.

Академія була влаштована за ініціативою товариства сприяння УНР і підготована при співучасті церкви Святого Вознесіння.

Всім учасникам і тим, що прийшли й вшануали пам'ять національного героя, складаємо сердечну подяку.

К. Степовий

Дотація для ОУКО від Манітобського уряду

Манітобський уряд призначив ОУКО чергову дотацію в сумі \$24.000 на покриття адміністративних видатків та розвитку дальшої праці цієї інституції. Міністер культури Рене Тюпен, надсилаючи чек, висловив шире признання дирекції та працівникам ОУКО за їхню культурну працю, що вже виразно позначилася не лише в межах українського суспільства, а й загальноканадського.

Виставка вибраних творів з постійної колекції ОУКО

На час літніх місяців у галереї Осередку Української Культури й Освіти експонуються художні твори з гостійної колекції ОУКО таких видатних мистців, як М. Івасюк (1865-1930), О. Новаківський, О. Архипенко, Я. Гніздовський, В. Касіян, І. Труш, К. Шонк-Русич та інших.

Виставка розпочалася 18 травня та триватиме до 5 вересня.

Олександр Солженіцин

у гостях в Осередку УКО

17 червня до Осередку Української Культури й Освіти несподівано завітав Олександр І. Солженіцин. Його поява у Вінніпезі була дуже несподіваною й тому кожен, хто мав нагоду зустрітися з ним був заскочений і звортений. Першу візиту О. Солженіцину склав ОУКО. Оглянувши бібліотеку, картинну галерею та музей, він висловив признання українцям за розуміння важливості збереження й племіння культурних цінностей наців так далеко за межами Батьківщини. У Вінніпезі О. Солженіцин перебував тільки один день.

7-ий з'їзд УРДП під знаком інтенсифікації праці й боротьби

95 делегатів з Англії, Австралії, Німеччини, Бельгії, Канади і США взяли участь в праці 7-го з'їзду Української Революційно-Демократичної Партії, що відбувався 24 і 25 травня 1975 року в Торонто, Канада.

З'їзд проходив під знаком головної доповіді до-теперішнього Голови УРДП, д-ра В. І. Гришка на тему "Час на перегляд і час на зміни", в якій глибоко і по-новому проаналізовано ситуацію в Україні і в СРСР та наголошено контр-заходи проти шовіністично-русифікаційного наступу КПРС на Україну й інші народи.

З'їзд відкрив Генеральний Секретар Олексій Коновал, вказуючи на 30-літнє славне існування УРДП, натхненника, організатора й пробуджувача українських мас на еміграції до боротьби за їхні національні й людські права.

Президія в складі голови д-ра А. Лисого та заступників ред. Ф. Гаєнка і Маренка (Англія) енергійно і по-діловому провела програму з'їзду.

Більшу частину першого дня з'їзду було присвячено звітам керівників УРДП: В. І. Гришка — Голови УРДП, О. Коновала — Генерального Секретаря, д-ра А. Лисого — організаційного референта, Ф. Ревенка — фінансового референта, Ф. Гаєнка — референта зовнішніх зв'язків і редактора "Українських вістей", керівників інших референтур та звітам голів крайових організацій Англії, Австралії, Бельгії, Німеччини, Канади, США.

У відкритій частині з'їзду увечорі 24 травня В. Гришко зробив доповідь для учасників з'їзду, гостей і зацікавлених громадян Торонта на тему "Час на перегляд і час на зміни". Доповідь викликала значне зацікавлення присутніх. Цією частиною з'їзду керував д-р М. Воскобійник, який у вступному слові окреслив головні історичні етапи ідейного розвитку і політичної праці УРДП впродовж її 30-літнього існування.

Після доповіді відбувся бенкет, вправним розпорядником якого був Іван Дубилко. Прикрасою бенкету був виступ ансамблю бандуристок ОДУМ-у під керівництво Валі Родак та читання гуморесок Олексою Шпилькою, що прибув на з'їзд як делегат з Каліфорнії.

Доповідь і бенкет відбулися у переповнених гостями залах. Між присутніми, які особисто привітали з'їзд, були колишній голова Виконного Органу УНРади і теперішній керівник Тимчасового Секретаріату Конгресу Української Вільної Політичної Думки д-р А. Фіголь, Голова Українського Національно-Демократичного Об'єднання д-р О. Яворський, представник СКВУ та інші громадські діячі. Зачитано письмові привітання від багатьох дружніх організацій з різних кінців світу.

25 травня учасники з'їзду дискутували над звітами і доповіддю. З винятковим ентузіяном з'їзд прийняв пропозицію створити пів-мільйонову Ви-

давничу Фундацію ім. І. П. Багряного для розгорнення спеціальної видавничої діяльності УРДП й еміграції. Учасники з'їзду відразу ж здекларували першу вкладку на цю фундацію біля 20 тисяч доларів. Фундацію очолила Галина Воскобійник, дружина підприємця Олекси Воскобійника, жертвовавця на різні студійні, наукові й культурні потреби української еміграції. З'їзд затвердив резолюції та різні постанови, що будуть незабаром видруковані окремо.

Учасники з'їзду одноголосно вибрали дотеперішнього Голову УРДП д-ра Василя Івановича Гришка Почесним Головою УРДП, а д-ра Михайла Воскобійника, професора історії в американському коледжі, Головою УРДП, вибрано 25-членний Центральний Комітет. На першому пленумі ЦК, що відбувся після з'їзду, поновно вибрано Олексія Коновала Генеральним Секретарем УРДП, а ред. Федора Гаєнка, д-ра Анатолія Лисого і Віталія Бендера заступниками Голови та членами 9-ти особового Секретаріату УРДП. Новоорганізовану секцію жіноцтва з давніших членів УРДП і новоприйнятих з'їздом очолила п-і Гая Воскобійник.

З'їзд висловив свою глибоку солідарність із українськими й іншонаціональними борцями за громадянські й національні права в Україні і СРСР та протест проти жорстоких переслідувань і знищачь над ув'язненими в таборах, в'язницях і психотюрмах.

З'їзд звернув особливу увагу на необхідність посилення праці серед української молоді, зокрема через молодечі організації та учбові заклади, щоб виковати її як майбутніх продовжувачів української справи.

З'їзд доручив новообраним керівним органам інтенсифікувати заходи для оздоровлення взаємин між українськими організаціями й установами з метою скерування їхньої енергії в русло боротьби за національні й громадянські права українського народу.

Вільям Гікс, промовляючи в парламенті, помітив, що Черчіл похитує головою.

— Я бачу, — сказав Гікс, — що мій достойний колега хитає головою, але ж я висловлюю тільки мій власний погляд.

— А я хитаю тільки моєю власною головою,

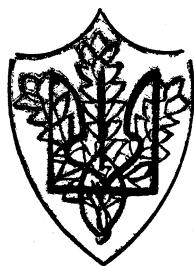
— була Черчілева відповідь.

**

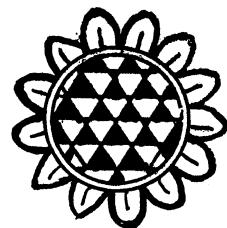
Одна з політичних противниць Черчіла, леді Астор, розгнівавшись на нього, сказала:

— Не люблю ні ваших політичних поглядів, ні ваших вусів.

— Не турбуйтесь, пані. Ні з одними ні з другими ви напевно ніколи не зіткнетесь, — запевнив Черчіл.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

В. ЮРЧЕНКО

ГОРОБЧИК І КІТ

Колись давно-давно це сталося
Та в пам'яті у нас зосталось.
Маленька баєчка оця —
Про мудрого й меткого горобця.

Скакав і пурхав той горобчик,
Немов веселий, жвавий хлопчик,
Аж тут великий кіт надбіг,
На бідну пташку раптом — плиг!

"Ой, лихо! — писнув горобець, —
Невже прийшов мені кінець?"
Котище кігті розправля:
Поснідаю смачненко я!"

"Чекайте!" — горобець озвався,
Кіт очі звів і здивувався.
"А хто ж сідає до сніданку,
Коли не вмився добре зранку?"

Від сорому кіт спаленів
І враз горобчика пустив,
Швиденько лапку облизав
І умиватися почав.

Ой, як горобчик тут зрадів!
Цвірінь! — і в небо полетів.
А кіт лихий, голодний, лютий
Ніяк не міг того забути.

"Стривайте, ви, — він нахвалявся, —
Щоб горобцям на глум я дався?
Мене, кота, перехитрити,
Отак підступно одурити!"...

Тому коти із давніх пір
Чинять пташкам наперекір.
Кіт умивається щоранку —
Щоб чистим бути до сніданку.

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ

БОСОНОГИЙ ДОЩ

Дощ застукав пастухів якраз на вигоні. А хлопчаки й не думали розбігатись. Вони вже не раз пасли череду, і не раз їх дощі кропили.

Але сьогодні був особливий дощ. Він довго набирав воду з того озера, що в Синьому яру. Довго з веселкою бавився, розмальовував її. Хлопчаки спочатку спостерігали, мріяли й собі змалювати дощ, і веселку, і ластівок, що шугали над водою, віщуючи дощ. Хотілося змалювати, та, на жаль, ні олівців, ні фарб не мали під руками. Надовго запам'ятають ту семицвітку, що над квітучим лугом, над лісом — через фіолетове небо повисає коромислом, черпає воду з Синього яру. Черпає і ніяк не нап'ється.

А хлопці тим часом взялись борюкатися, грати в малу купу, потім у квача. На вигоні сміх клубком котиться, відлунює аж під лісом.

Дощ позаздрив хлопчакам. І ну лякати їх. А вони навіть не чули його погроз і не помітили, як дощ заходив з-за лісу і вже сунув через вигін прямо до гурту.

Дріботів краплями, наче стоніжками йшов. На кожну травинку ніс по краплині. Повисав над кущами. І чути було, як зовсім недалечко вже лопотів по листу. А воно підставляло свої зелені долоньки, щоб ловити срібне вологе літепло.

Коли це найменший з гурту — Сашко, що захекавшись сидів остронь, як вигукне:

— Хлопці! А дощ босий іде. Гляньте, босоногий дощ через вигін скаче.

Всі як один подивились у той бік. І подумали, що дощ у лісі роззвуся. Мабуть, соромився взуватися перед літа, коли хлопці босі бігали по м'якій, мов розчесані траві.

І далеке сонце з-за прозорої хмарки стеле дощеві босоногому свій промінь.

Іди, іди, дошику.

ТАБІР ВИХОВНИКІВ

Із надзвичайною швидкістю пройшли два тижні на дев'ятому таборі виховників, на оселі "Київ", біля Акорд, Нью Йорк.

Тяжко було прощатися із новими друзями, і жаль це був мій другий і останній рік.

Довго буду пам'ятати картини таборового життя зафотографовані в моїй пам'яті.

Крик та хитрий сміх вусатого бунчужного Володимира Степового, який, між іншим, грав прекрасно на скрипці.

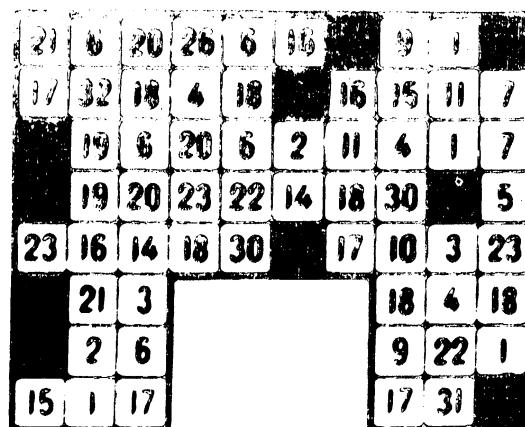
Чорні, майже таємничі очі бунчужної Елі Вовк. Постійна незникаюча, весела усмішка писаря Валі Петруші та поважна і впевнена хода коменданта табору Юрія Криволапа.

Не забудуться змучені, заспані обличчя моїх друзів зранку перед руханкою. Не забудуться витримка і сила волі, які вироблялись у нас як ми стояли струнко на збірці, а комарі гризли нас до крові. Не забудуться довгі, змучуючі гутірки, мандрівки, нічні алярми, гри у відбиванку, та обливання водою один одного.

Але між нашою розвагою і пустощами, ми мали науку, яка зробить великий вплив на нас, науку, яка була основною ціллю цього табору, науку, яка зробить із нас виховників. Я знаю, що через наші різні характери, майже неможливо, щоб усі стали виховниками. Але треба пробувати, вчитися і розвивати думки. Відзнака "Виховник" означає досягнення вищого ступеня в нашій організації. Для тих, що не отримали її, праця і наука, яку вони проробили під час табору не пропаде марно, а навпаки, принесе багато корисного в організації нім чи навіть в особистім житті.

Віктор Ліщина

ТАЄМНИЙ ЗАПИС

У цьому загадковому записі літери позначені цифрами, які відповідають порядкові літер у абетці. Наприклад, літера **a** позначена цифрою **1**, літера **b** — цифрою **2** і т. д.

Прочитайте речення з оповідання Панаса Мирного "Морозенко", в якому відбито тяжкі думки і переживання Катрі.

ЗАГАДКА

А це що за хитрунець? —
сплів химерний ятрець,
ятрець легкий як пух,
не для рибок, а для мух.

Розв'язка чайнворд-загадки в 236 ч.

1. Літак. 2. Комар. 3. Рак. 4. Клубок. 5. Комбайн. 6. Ніч. 7. Човен. 8. Наперсток. 9. Коза.

Відгадки загадок

1. Сопілка. 2. Туман.

НЕ ВПУСТИ РАКА З РОТА

Летіла ворона понад морем; дивиться — лізе рак. Вона хап його та й понесла через лиман у ліс, щоб, сівши денебудь на гіллі, гарнесенько поснідати. Бачить рак, що приходиться пропасті та й каже вороні:

— Ей, вороно, вороно, знав я твого батька і твою матір — славні люди були!

— Угу, — гугнить ворона, а рака кріпенько держить.

— І братів, і сестер твоїх знав, — каже рак, — що за добрі люди!

— Угу, — гугнить ворона, а рака кріпенько держить.

— Та вже вони хоч і гарні люди,—каже рак, — а тобі не рівня. Мені здається, що й на світі нема розумнішого від тебе.

— Еге! — крякнула ворона на цілий рот та й упустила рака в море.

Тому-то, як кого одурятъ похвальбою або підлесливою річчю, то люди й кажуть: "Упусти рака з рота". А як кого остерігають, то кажуть: "Гляди, не впусти рака з рота".

ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ

Наукове Т-во ім. Шевченка. Енциклопедія Українознавства. Словникова частина 33. Головний редактор проф. д-р В. Куббіович.

Українська Бібліотека ім. С. Петлюри в Парижі. Інформаційний бюллетень. Рік XVII — ч. 34. Травень, 1975.

Пластовий Шлях. Орган пластової думки. Виходить що три місяці. Видає Головна Пластова Булава. Редакт. колегія. Торонто. Канада. Ч. 2 (45) 1975.

Життя і Школа. Незалежний орган українського вчительства та батьків у вільному світі. Двомісячник. Видавець і редактор д-р В. Луців. Рік XXI. Ч. 2 (15), березень 1975. США.

Українське Православне Слово. Орган Української Православної Церкви в США. Саутс Баунд Брук. Р. XXVI. Ч. 4 квітень, ч. 5 травень, 1975.

Світло. Український католицький місячник. Видають О.О. Василіяни. Торонто, Канада. Рік XXXVIII. Ч. 5 (629), ч. 6 (630) 1975.

Православний Українець. Журнал Української Автокефальної Православної Церкви. Редакт. колегія. Детройт, США. Рік XXIII. Ч. 138, січень-лютий 1975.

Євангельська Правда. Видає М. Фесенко. Рік XXXVI. Торонто, Канада. Ч. 2, березень-квітень 1975.

Християнський Вісник. Орган українського євангельсько-баптистського об'єднання Канади. Рік XXXIII. Редактор М. Подворняк. Вінніпег, Канада. Ч. 3-4, січень-лютий 1975.

Нові Дні. Універсальний ілюстрований місячник. Видає В-во "Нові Дні". Редакт. колегія. Гол. редактор Д. Кислиця. Рік XXVI. Торонто, Канада. Ч. 303 квітень, ч. 304 травень, ч. 305-306 червень-липень 1975.

Українське козацтво. Квартальник Українського Вільного Козацтва. Редакт. колегія. Рік XII. Чікаго, США, Ч. 2 (32), квітень-червень 1975.

Гуцулля. Ілюстрований квартальник гуцульського т-ва "Чорногора" в Чікаго, США. Рік IX. Редакт. колегія. Ч. 1 (33), зима 1975.

Юнак. Журнал пластового юнацтва. Видає Головна Пластова Булава. Редакт. колегія. Рік XIII. США. Ч. 4-5 (140-141), квітень-травень, ч. 6 (142), червень 1975.

Готуйсь. Журнал пластового юнацтва. Видає Головна Пластова Булава. Редакт. колегія. США. Ч. 4-5 (213-214) квітень-травень, ч. 6 червень 1975.

Крилаті. Журнал українського юнацтва. Видає колегія. Брюсель, Бельгія. Рік XIII, ч. 2 лютий, ч. 3 березень, ч. 4 квітень, ч. 5 травень 1975.

Мітла. Журнал гумору і сатири. Виходить що місяця. Видає Ю. Середяк. Буенос-Айрес, Аргентина. Ч. 3 (305), ч. 4 (306) 1975.

Kultura. Szkice, opowiadania, sprawozdania. Wydawca — Instytut Literacki. Paris, France. N. 4/331, N. 5/332, 1975.

СКЛАД ОДУМІВСЬКИХ РЕЧЕЙ

На цьому складі можна набути такі речі: одумівські сорочки різного розміру, починаючи від № 8, штани, спідниці, краватки, пілотки, спортивні сорочки (свет шорт) з написом "ОДУМ", одумівські емблеми, різні наліпки, відзнаки таборів ОДУМ-у.

Тільки через Управи ОДУМ-у та ТОП-у, можна замовити відзнаки для виховників, бунчужних та старших виховників (різні шнури, відзнаки, шнури для свистків тощо).

Тут можна також купити Альманах ОДУМ-у. Порадник одумівця, нариси Р. Рахманного "Червоний сміх", та інші книжки.

За кошторисом на замовлення просимо писати на адресу:

Executive Board of ODUM
Seniors ass'n of Canada
404 Bathurst St., Toronto 2-B, Ont.

або

c/o ODUM
827 Indian Rd., Mississauga, Ont.
Canada L5H 1R4

ALEX ELECTRIC LTD,
ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

Слухайте радіопередачу ОДУМ-у

"МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні
СНІМ НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто
КОЖНОІ СУБОТИ

від 6.00 до 6.30 вечора

Керівництво:
Головна Рада Коша Старших Виховників
ОДУМ-у в Канаді

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1,

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі пляни **725 - 10%**
- Дає малі і великі, особисті і моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮНИ
- Має чеки особисті і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду
- Дає різні фінансові поради
- Дає паспортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 24 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени ще ніж Вам треба позички, малої чи великої.
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.

Toronto, Ont. M5T 2S6

Tel.: 363-3994

Branch Office:

3338 Lake Shore Blvd. W.
Long Branch, Ont.

Професійний підхід

Ось уривок з повідомлення, що його зробив журналіст з відділу спортивної хроніки про концерт відомого піяніста: "Тоді польський віртуоз сів за рояль, на тиснув на праву педаль і зіграв "Похоронний марш" Фредеріка Шопена за 9,6 хвилин".

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Головна Управа ТОП-у Канади	\$200.00
П-во М. Ситник, Гамільтон, Канада	15.00
Доценко Іван, Кенмор, Н. Й., США	5.00
Глущко Степан, Торонто, Канада	\$4.00
Лимаренко Павло, Філадельфія, США	4.00
Гурський Петро, Челтенгем, США	4.00
Дубилко Іван, Торонто, Канада	3.00
Шепель Павло, Сомерсет, Н. Дж., США	3.00
Лисенко Іван, Чікаго, США	2.00
Сидорець Григорій, Трентон, США	2.00
Матвіїв-Аллінсон Ніна, Лондон, Канада	2.00
Денисюк Омелян, Іслінгтон, Онт., Канада	2.00
Шабельник Микола, Рочестер, США	2.00
Криволап Сергій, Аделаїда, Австралія	Австрал. \$4.00
Шведченко Є., Торенсвіл, Австралія	Австрал. \$1.00
Шевченко Г., Клієрв'ю, Австралія	Австрал. \$1.00
Збірка на похороні св. п. Романа Вишнівського, Лондон, Канада	15.00
Збірка на вечорі-пошани о. Прот. Миколи Дебрина, Лондон, Канада	15.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Тимошенко Володимир, Рексдейл, Онт., Канада	1
Коргун Михайло, Трой, Н. Й., США	1

Жертводавцям і прихильникам цієї спасиби!

Ред. й адмін. "М. У."

Любитель точності

— Скільки важить Земля? — запитує учень учительку.

Наступного дня вчителька принесла відповідь.

— З людьми, чи без? — помовчавши запитав учень.

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:
вітальні, спальні, їдальні,
холодильники, пральні машини, електричні і газові печі, телевізори, радіо.

423 COLLEGE STREET
Toronto, Ontario
Tel.: 364-1434

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чоловічих, студентських і хлоп'ячих костюмів
НА ОСІННІЙ СЕЗОН
як також різних фасонів і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST
Toronto, Ontario
Tel.: 364-4726

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West
Toronto 9, Ontario
Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки, українські часописи та журнали, пластинки, друкарські машинки, різьбу та кераміку, полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різніокази.

Просимо ласкаво нас відвідати!

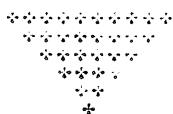
Ціна 60 центів
в СНД і Канаді

If not delivered please return to:

МОЛОДА УКРАЇНА

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA

M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

83 SIX POINT ROAD

TORONTO, ONT.

M8Z 2X3

24-годинна скора і солідна
обслуга!

Іншіння і нарада фарнесів
бесплатна.

Гелепонуйте вдень і вночі

Тел.: 231-2281
231-2282

Обслуга гарантована!

ДОБІРНИЙ, ФАХОВО
ПРИГОТОВАНІЙ

О Б І Д

з ПОВНОЮ ОБСЛУГОЮ,
ДЛЯ ВЕСІЛЬ, БЕНКЕТИВ
та інших прийнятъ

JOE'S CATERING

WEDDINGS, SHOWERS,
BANQUETS
and OTHER RECEPTIONS
THE BEST TREAT
and SERVICE

Call 766-7471

J. WASIUK

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ СОЮЗ БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$8,500.000.00
членського майна.

Український Робітничий Союз має добірні найновішого типу поліси обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів. Помагає бідним, хворим і нездібним ділянкою праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортивним справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УРСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649